

PROGRAM NAUCZANIA ZAWODU

KRAWIEC

Program przedmiotowy o strukturze spiralnej

SYMBOL CYFROWY ZAWODU 753105

753105/ZSiPKZ/CKZ/BSI/2019

KWALIFIKACJA WYODRĘBNIONA W ZAWODZIE:

MOD.03. Projektowanie i wytwarzanie wyrobów odzieżowych

Program został opracowany w oparciu o program ORE, który był napisany w ramach projektu „Partnerstwo na rzecz kształcenia zawodowego. Etap 3. Edukacja zawodowa odpowiadająca potrzebom rynku pracy”. Zmodyfikowany w 75 % przez nauczycieli Centrum Kształcenia Zawodowego w Zespole Szkół i Placówek Kształcenia Zawodowego w Zielonej Górze zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Edukacji Narodowej z dnia 16 maja 2019 r. w sprawie podstaw programowych kształcenia w zawodach szkolnictwa branżowego oraz dodatkowych umiejętności zawodowych w zakresie wybranych zawodów szkolnictwa branżowego.

Zielona Góra 2019 r.

1. WYKAZ PRZEDMIOTÓW TEORETYCZNEGO DOKSZTAŁCANIA PRACOWNIKÓW MŁODOCIANYCH W ZAWODZIE: KRAWIEC 753105

Kwalifikacja: Projektowanie i wytwarzanie wyrobów odzieżowych MOD.03

Lp.	Przedmioty zawodowe obowiązujące na turnusach doksztalcania teoretycznego	I stopień	II stopień	III stopień	Razem liczba godzin
		4 tyg.	4 tyg.	4 tyg.	
1	Bezpieczeństwo i higiena pracy	24	0	0	24
2	Materiałoznawstwo odzieżowe	40	40	0	80
3	Podstawy projektowania i konstrukcji odzieży	52	76	92	220
4	Techniki wytwarzania odzieży	20	20	20	80
5	Język angielski zawodowy	0	0	24	24
	Razem godziny	136	136	136	408

*Uczniowie, którzy rozpoczną kształcenie w roku szkolnym 2019/2020 w klasie I branżowej szkoły I stopnia w oddziale dla uczniów będących absolwentami dotychczasowego gimnazjum, realizują również efekty kształcenia wspólne dla wszystkich zawodów w zakresie podejmowania i prowadzenia działalności gospodarczej (PDG), określone w części II załącznika do rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 31 marca 2017 r. w sprawie podstawy programowej kształcenia w zawodach (Dz. U. poz. 860 oraz z 2018 r. poz. 744). w ilości 12 godzin na III stopniu.

STRUKTURA PROGRAMU NAUCZANIA ZAWODU

I. Plan nauczania zawodu

II. Wstęp do programu:

1. Opis zawodu
2. Charakterystyka programu
3. Założenia programowe
4. Wykaz przedmiotów w toku kształcenia w zawodzie

III. Cele kierunkowe zawodu

IV. Programy nauczania do poszczególnych przedmiotów

- nazwa przedmiotu
- cele ogólne
- cele operacyjne
- materiał nauczania
- procedury osiągnięcia celów kształcenia, propozycje metod nauczania, proponowane środki dydaktyczne oraz obudowa dydaktyczna
- warunki realizacji programu przedmiotu
- propozycje metod sprawdzania osiągnięć ucznia/słuchacza
- propozycja ewaluacji przedmiotu

V. Propozycja sposobu ewaluacji programu nauczania zawodu

VI. Zalecana literatura zawodu

II. WSTĘP DO PROGRAMU

Przedmiotowe kształcenie zawodowe

Typ szkoły: Branżowa szkoła I stopnia

Podbudowa programowa: gimnazjum, ośmioletnia szkoła podstawowa

2. OPIS ZAWODU

KRAWIEC

SYMBOL CYFROWY ZAWODU 753105

Branża przemysłu mody (MOD)

Poziom III Polskiej Ramy Kwalifikacji, określony dla zawodu jako kwalifikacji pełnej

Kwalifikacja wyodrębniona w zawodzie: Projektowanie i wytwarzanie wyrobów odzieżowych MOD.03.

Poziom 3 Polskiej Ramy Kwalifikacji, określony dla kwalifikacji

Typ szkoły, w której odbywa się kształcenie w zawodzie: branżowa szkoła I stopnia

Kształcenie w zawodzie krawiec może być prowadzone na kwalifikacyjnych kursach zawodowych.

Absolwent szkoły kształcącej w zawodzie krawiec realizuje zadania związane z wytwarzaniem oraz konfekcjonowaniem wyrobów odzieżowych. W procesie kształcenia zawodowego teoretycznego na turnusach doksztalcania pracowników młodocianych, kształtowane są umiejętności rozpoznawania materiałów odzieżowych i dodatków krawieckich, określania ich właściwości oraz możliwości zastosowania, dobierania fasonów odzieży do określonych typów sylwetek klientów, korzystania z rysunków żurnalowych i modelowych, wykonywania prostych projektów plastycznych oraz konstruowania i modelowania form odzieży zgodnie z zamówieniem klienta. Krawiec wykonuje również czynności związane z organizacją stanowiska pracy, obsługą maszyn szwalniczych typu: owerlok, stębnówka, guzikarka, dziurkarka oraz urządzeń odzieżowych, pras i manekinów prasowniczych, wykonywania różnych asortymentów odzieży dla wszystkich grup wiekowych, a także wykonywania przeróbek i napraw krawieckich wyrobów odzieżowych. Absolwent szkoły kształcącej w zawodzie krawiec może też prowadzić własną działalność gospodarczą związaną z wytwarzaniem odzieży oraz świadczeniem usług.

Ścieżki kariery zawodowej absolwenta branżowej szkoły I stopnia.

Absolwent branżowej szkoły I stopnia w zawodzie krawiec po potwierdzeniu kwalifikacji: MOD.03. Projektowanie i wytwarzanie wyrobów odzieżowych otrzymuje dyplom zawodowy w zawodzie krawiec i może rozpocząć pracę zawodową lub kontynuować kształcenie w Branżowej Szkole II stopnia. Po uzupełnieniu wykształcenia średniego i zdaniu egzaminu maturalnego absolwent może kontynuować naukę na studiach wyższych na kierunku włókiennictwo i przemysł mody, wzornictwo.

3. CHARAKTERYSTYKA PROGRAMU

Program nauczania zawodu krawiec 753105 dla branżowej szkoły I stopnia skierowany jest do absolwentów gimnazjum albo ośmioletniej szkoły podstawowej, kontynuujących naukę w Branżowej Szkole I stopnia jako pracownicy młodociani.

Program nauczania o strukturze przedmiotowej i spiralnym układzie treści. Materiał nauczania ułożony został od najprostszych treści po trudne, umożliwia powrót do treści zrealizowanych na turnusach dokształcania w zakresie przedmiotów zawodowych teoretycznych pierwszego stopnia, aby je poszerzyć na kolejnych turnusach dokształcania w kolejnym roku nauki. Program przedmiotowy formułuje wymagania w odniesieniu do specyfiki kształcenia na turnusach dokształcania pracowników młodocianych, wynikających z obowiązującej Podstawy Programowej Kształcenia Zawodowego.

4. ZAŁOŻENIA PROGRAMOWE

Branża odzieżowa to dział gospodarki, który po kilkuletnim kryzysie zaczyna się ponownie dynamicznie rozwijać w Polsce. Wprowadzenie modnego wzornictwa i innowacyjnych technologii, szybkie reagowanie na zmieniające się trendy mody, minimalizacja czasu potrzebnego do wprowadzenia nowego produktu oraz wysoka jakość odzieży wpływa na wzrost produkcji. Ponowny wzrost zainteresowania krawiectwem miarowym oraz branżą odzieżową spowodował, że pracodawcy poszukują wykwalifikowanych pracowników. Obecne potrzeby pracodawców wynikają z braku wykwalifikowanych kadr zarówno na poziomie zadań bezpośrednio produkcyjnych, produkcyjnych, jak i umysłowych w branży. W zawodzie krawca istnieje na rynku pracy zapotrzebowanie na takie umiejętności stanowiskowe w branży odzieżowej jak: szwaczka, krawiec wzorcowni, prasowacz wyrobów gotowych. Zawód krawiec w ujęciu szkolnym zawiera bardzo dużą liczbę kształtowanych umiejętności związanych z konstruowaniem form odzieżowych, obsługiwaniem maszyn i urządzeń do wytwarzania wyrobów odzieżowych oraz wykonywaniem różnorodnych operacji technologicznych. Pracodawcy poszukują pracowników, którzy potrafią wykonywać konstrukcje lub którzy będą dokonywali obróbki technologicznej związanej z krojeniem, szyciem, prasowaniem odzieży. W pracy w zawodzie krawca pomocne będą umiejętności z zakresu kompetencji personalnych, pracy zespołowej, odpowiedzialności za przydzielone zadania. Do wykonywania zawodu krawca przydatne będą zainteresowania techniczne i wyobraźnia przestrzenna. Potencjalne miejsca zatrudnienia absolwenta: krawiec miarowy, sprzedawca/doradca klienta, mechanik maszyn i urządzeń, operator maszyn i urządzeń stosowanych w firmach odzieżowych, konstruktor odzieży.

Teoretyczne przedmioty zawodowe:

Bezpieczeństwo i higiena pracy

Materiałoznawstwo odzieżowe

Podstawy projektowania i konstrukcji odzieży

Techniki wytwarzania odzieży

Język obcy w branży odzieżowej

III. CELE KIERUNKOWE ZAWODU

Absolwent szkoły prowadzącej kształcenie w zawodzie krawiec powinien być przygotowany do wykonywania zadań zawodowych w zakresie kwalifikacji MOD.03.

Projektowanie i wytwarzanie wyrobów odzieżowych:

- 1) projektowania wyrobów odzieżowych;
- 2) konstruowania podstawowych wyrobów odzieżowych;
- 3) modelowania podstawowych wyrobów odzieżowych;
- 4) dobierania materiałów i dodatków do wyrobów odzieżowych;
- 5) obsługiwanie maszyn i urządzeń stosowanych podczas wytwarzania wyrobów odzieżowych;
- 6) wykonywania wyrobów odzieżowych.

PROGRAMY NAUCZANIA DLA POSZCZEGÓLNYCH PRZEDMIOTÓW

NAZWA PRZEDMIOTU

Bezpieczeństwo i higiena pracy

Cele ogólne przedmiotu

1. Poznanie pojęć związanych z bezpieczeństwem i higieną pracy, ochroną przeciwpożarową, ochroną środowiska i ergonomii
2. Nabywanie umiejętności stosowania zasad bezpieczeństwa i higieny pracy, ochrony przeciwpożarowej, ochrony środowiska i ergonomii
3. Nabywanie umiejętności stosowania wiedzy związanej z prawną ochroną pracy

4. Nabywanie umiejętności określania zagrożeń dla zdrowia i życia człowieka oraz mienia i środowiska oraz sposobów przeciwdziałania zagrożeniom podczas wykonywania zadań zawodowych
5. Kształtowanie umiejętności identyfikowania czynników niebezpiecznych, szkodliwych i uciążliwych podczas wykonywania zadań zawodowych
6. Doskonalenie umiejętności udzielania pierwszej pomocy poszkodowanym podczas wykonywania zadań zawodowych

Cele operacyjne:

- 1) Rozróżniać pojęcia związane z bezpieczeństwem i higieną pracy, ochroną przeciwpożarową, ochroną środowiska i ergonomią
- 2) Stosować zasady dotyczące bezpieczeństwa i higieny pracy, ochrony przeciwpożarowej, ochrony środowiska i ergonomii
- 3) Rozróżniać zadania i uprawnienia instytucji o działających w zakresie ochrony pracy i ochrony środowiska w Polsce
- 4) Rozróżniać zadania i uprawnienia służb działających w zakresie ochrony pracy i ochrony środowiska w Polsce
- 5) Określać prawa i obowiązki pracownika w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy
- 6) Określać prawa i obowiązki pracodawcy w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy
- 7) Rozróżniać czynniki niebezpieczne w środowisku pracy
- 8) Charakteryzować czynniki niebezpieczne w środowisku pracy
- 9) Rozróżniać czynniki szkodliwe w środowisku pracy
- 10) Charakteryzować czynniki szkodliwe w środowisku pracy
- 11) Rozróżniać czynniki uciążliwe w środowisku pracy
- 12) Charakteryzować czynniki uciążliwe w środowisku pracy
- 13) Rozróżniać środki ochrony indywidualnej podczas wykonywania prac zawodowych
- 14) Rozróżniać środki ochrony zbiorowej podczas wykonywania prac zawodowych
- 15) Charakteryzować środki ochrony indywidualnej podczas wykonywania prac zawodowych
- 16) Charakteryzować środki ochrony indywidualnej podczas wykonywania prac zawodowych
- 17) Dobierać środki ochrony indywidualnej podczas wykonywania prac zawodowych
- 18) Dobierać środki ochrony indywidualnej podczas wykonywania prac zawodowych

- 19) Określać zasady udzielania pierwszej pomocy
 20) Stosować zasady udzielania pierwszej pomocy
 21) Udzielać pierwszej pomocy poszkodowanym w wypadkach przy pracy oraz w stanach zagrożenia zdrowia i życia
 22) Przewidywać zagrożenia dla zdrowia i życia człowieka oraz mienia i środowiska związanych z wykonywaniem zadań zawodowych

MATERIAŁ NAUCZANIA Bezpieczeństwo i higiena pracy

Dział programowy	Tematy jednostek metodycznych	Liczba godz.	Wymagania programowe		Uwagi o realizacji
			Podstawowe Uczeń potrafi:	Ponadpodstawowe Uczeń potrafi:	Etap realizacji
	1. Źródła prawa pracy w Polsce	2	<ul style="list-style-type: none"> - wskazać źródła prawa pracy w Polsce - określić funkcje aktów prawnych związanych z prawem pracy - rozróżnić rodzaje aktów prawnych w zakresie prawa pracy - wskazać akty prawne regulujące przepisy prawa pracy w zakładzie krawieckim 	<ul style="list-style-type: none"> - scharakteryzować uregulowania prawne w zakresie bezpieczeństwa pracy w Polsce - wyjaśnić znaczenie głównych aktów prawnych w zakresie prawa pracy - omówić regulaminy i instrukcje wewnątrz zakładowe związane z bezpieczeństwem i higieną pracy, ochroną przeciwpożarową, ochroną środowiska i ergonomią 	Stopień I
	2. Instytucje sprawujące nadzór nad warunkami pracy	2	<ul style="list-style-type: none"> - scharakteryzować zadania i uprawnienia instytucji i służb w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy: Państwowa Inspekcja Pracy, społeczny inspektor pracy, Państwowa Inspekcja Sanitarna 	<ul style="list-style-type: none"> - scharakteryzować system nadzoru nad przestrzeganiem przepisów prawa pracy w Polsce 	Stopień I

			- scharakteryzować zadania i uprawnienia instytucji i służb w zakresie ochrony środowiska w Polsce		
	3. Prawa i obowiązki pracownika i pracodawcy	4	<ul style="list-style-type: none"> - scharakteryzować prawa i obowiązki pracownika w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy - określić konsekwencje nieprzestrzegania obowiązków przez pracownika w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy - wyjaśnić prawa i obowiązki pracodawcy w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy - określić konsekwencje nieprzestrzegania obowiązków przez pracodawcę w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy 	<ul style="list-style-type: none"> - scharakteryzować kroki prawne stosowane w sytuacji naruszenia przepisów w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy przez pracownika - scharakteryzować kroki prawne stosowane w sytuacji naruszenia przepisów w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy przez pracodawcę 	Stopień I

III. Zagrożenia występujące w środowisku pracy blacharza	1. Źródła zagrożeń wynikających z wykonywania czynności na stanowiskach pracy krawca i ochrona przed nimi	2	<ul style="list-style-type: none"> - opisać czynniki materialne tworzące środowisko pracy krawca - scharakteryzować czynniki niebezpieczne dla zdrowia występujące na stanowiskach pracy - wskazać zagrożenia i ich źródła występujące na stanowiskach pracy krawca - opisać sposoby ochrony przed zagrożeniami 	- scharakteryzować skutki oddziaływania czynników szkodliwych na organizm człowieka	Stopień I
	2. Środki ochrony indywidualnej i zbiorowej w pracy blacharza	2	<ul style="list-style-type: none"> - scharakteryzować środki ochrony indywidualnej - opisać środki ochrony zbiorowej - uzasadnić potrzebę stosowania środków ochrony indywidualnej i zbiorowej 	- podać przykłady zastosowania środków ochrony indywidualnej i zbiorowej na stanowiskach pracy krawca	Stopień I
	3. Wypadki przy pracy	2	<ul style="list-style-type: none"> - wymienić rodzaje wypadków przy pracy - określić przyczyny wypadków w pracy krawca - określić procedury postępowania przy wypadku na stanowisku pracy - wyjaśnić prawa i obowiązki pracownika, który uległ wypadkowi przy pracy 	- wskazać rodzaje świadczeń z tytułu wypadku przy pracy	Stopień I

	4. Choroby zawodowe	2	<ul style="list-style-type: none"> - opisać przyczyny chorób zawodowych w pracy krawca - wymienić rodzaje chorób zawodowych występujących w pracy krawca 	<ul style="list-style-type: none"> - wskazać prawa pracownika, który zachorował na chorobę zawodową - opisać objawy typowych chorób zawodowych występujących w pracy krawca 	Stopień I
	5. Procedury postępowania w sytuacji wypadku, zagrożenia	4	<ul style="list-style-type: none"> - rozróżnić rodzaje znaków zakazu, nakazu, ostrzegawczych, ewakuacyjnych, ochrony przeciwpożarowej - odczytać informacje znaków zakazu, nakazu, ostrzegawczych, ewakuacyjnych, ochrony przeciwpożarowej - określić informacje jakie niosą znaki bezpieczeństwa - określić rodzaje pożarów i innych zagrożeń - określić zakres stosowania środków gaśniczych i innych - zastosować procedury w sytuacji wystąpienia wypadku, zagrożenia 	<ul style="list-style-type: none"> - uzasadnić działania w procedurach postępowania w sytuacji wypadku, zagrożenia 	Stopień I
	6. Zasady udzielania pierwszej pomocy w wypadkach	2	<ul style="list-style-type: none"> - opisać procedury pierwszej pomocy w sytuacji wypadku - powiadomić służby ratunkowe o zagrożeniu zdrowia i życia 	<ul style="list-style-type: none"> - wyjaśnić konsekwencje nie udzielenia pierwszej pomocy poszkodowanemu 	Stopień I

			- udzielić pierwszej pomocy poszkodowanemu		
Razem		24			

PROCEDURY OSIĄGANIA CELÓW KSZTAŁCENIA PRZEDMIOTU

Warunkiem osiągnięcia założonych celów kształcenia w zakresie przedmiotu bezpieczeństwo i higiena pracy jest opracowanie odpowiednich procedur, w tym:

- zaplanowanie lekcji (wskazanie celów szczegółowych jakie powinny zostać osiągnięte)
- wykorzystanie różnorodnych metod nauczania (w szczególności takich, które aktywizują ucznia do pracy)
- dobór środków dydaktycznych do treści i celów nauczania
- dobór formy pracy z uczniami – określenie ilości osób w grupie, określenie indywidualizacji zajęć
- systematyczne sprawdzanie wiedzy i umiejętności uczniów poprzez sprawdziany w formie tekstu wielokrotnego wyboru oraz testów praktycznych i innych form sprawdzania wiedzy i umiejętności w zależności od metody nauczania
- stosowanie oceniania sumującego i kształtującego
- przeprowadzenie ewaluacji doboru treści nauczania do założonych celów, metod pracy, środków dydaktycznych, sposobu oceniania i informacji zwrotnej od ucznia

METODY NAUCZANIA

Dla przedmiotu bezpieczeństwo i higiena pracy który należy do przedmiotów teoretycznych zaleca się stosowanie metod nauczania podających, eksponujących i problemowych takich jak:

- wykład informacyjny
- pokaz z objaśnieniem
- wykład problemowy
- metoda przypadku
- dyskusja dydaktyczna

- burza mózgów

Zajęcia mogą także odbywać się w grupach. Dominującą metodą kształcenia powinna być metoda tekstu przewodniego, która ułatwi uczniom samodzielne zbieranie i analizowanie informacji, oraz metoda przypadku polegająca na analizowaniu przypadku opisującego problem.

ŚRODKI DYDAKTYCZNE

W pracowni, w której prowadzone będą zajęcia powinny się znajdować: zbiory przepisów prawa w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy, kodeks pracy, filmy i prezentacje multimedialne dotyczące przepisów w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy, ochrony przeciwpożarowej, ochrony środowiska i ergonomii

Komputer z dostępem do Internetu. Urządzenia multimedialne.

FORMY ORGANIZACYJNE

Zajęcia powinny być prowadzone z wykorzystaniem różnych form organizacyjnych: indywidualnie i zespołowo. Bardzo ważną kwestią w kształceniu zawodowym jest indywidualizacja pracy w kierunku potrzeb i możliwości ucznia w zakresie metod, środków oraz form kształcenia. Nauczyciel realizujący program powinien

- motywować uczniów do pracy
- dostosowywać stopień trudności planowanych ćwiczeń do możliwości i potrzeb uczniów
- planować zadania do wykonywania przez uczniów z uwzględnieniem ich zainteresowań
- przygotowywać zadania o różnym stopniu trudności i złożoności
- zachęcać uczniów do korzystania z różnych źródeł informacji zawodowej

Indywidualizacja- dostosowanie warunków, środków, metod i form kształcenia do potrzeb i możliwości uczniów

Nauczyciel powinien:

- dostosowywać stanowiska pracy do możliwości psychofizycznych uczniów,
- dostosować stopień trudności zadań oraz czasu ich wykonywania do potrzeb i możliwości uczniów,
- dostosowywać metody i formy pracy do potrzeb i możliwości uczniów,

- zastosować instrukcje do zadań, podawanie dodatkowych zaleceń, instrukcji do pracy indywidualnej, udzielanie konsultacji indywidualnych,
- motywować i aktywizować ucznia do wykonywania czynności zawodowych związanych z realizacją zadania zawodowego,
- rozwijać zawodowe zainteresowania uczniów, zaplanować zadania o większym stopniu złożoności, proponować samodzielne poszerzanie wiedzy, studiowanie dodatkowej literatury,
- w pracy grupowej zwracać uwagę na taki podział zadań między członków zespołu, by każdy wykonywał tę część zadania, której podoła, jeśli charakter zadania to umożliwia.

Przykładowe zadanie

Na podstawie wiadomości na temat środków szkodliwych dla zdrowia pracownika w zawodzie blacharza wykonaj ćwiczenie wg. załączonej tabeli

Czynniki stwarzające zagrożenie w środowisku pracy blacharza	Problemy zdrowotne	Sposoby zmniejszenia lub wyeliminowania czynnika szkodliwego

PROPONOWANE METODY SPRAWDZANIA OSIĄGNIĘĆ EDUKACYJNYCH UCZNIĄ

Kontrola i ocena osiągnięć uczniów powinna być przeprowadzana zgodnie z kryteriami ustalonymi w przedmiotowym systemie oceniania. Podczas sprawdzania i oceniania osiągnięć uczniów mogą być stosowane następujące metody kontroli:

- prace domowe,
- sprawdziany pisemne,
- odpowiedzi ustne,
- testy osiągnięć,
- obserwacja pracy uczniów podczas wykonywania zadań.

Umiejętności intelektualne mogą być sprawdzane i oceniane za pomocą dyskusji kierowanej, indywidualnych wypowiedzi uczniów oraz ustnych sprawdzianów wiedzy. Należy zwrócić uwagę na umiejętność zastosowania opanowanej wiedzy, merytoryczną jakość wypowiedzi, poprawność wnioskowania. Podstawą do uzyskania przez uczniów pozytywnych ocen jest poprawne wykonanie ćwiczeń, sprawdzianów i zadań testowych. Po zakończeniu realizacji treści programowych wskazane jest stosowanie testu osiągnięć z zadaniami otwartymi i zamkniętymi. Wskazane jest systematyczne prowadzenie kontroli i oceny postępów uczniów. Umożliwia to korygowanie stosowanych metod nauczania oraz form organizacyjnych pracy uczniów. Proces sprawdzania i oceniania powinien być realizowany zgodnie z obowiązującą skalą ocen.

EWALUACJA PRZEDMIOTU

W ostatnim punkcie programu nauczania do przedmiotu znajduje się przykładowy arkusz ewaluacji programu nauczania do przedmiotu, są to propozycje podane przez autorów programu. Do arkusza ewaluacji możesz dopisać również inne kryteria oceny wynikające ze specyfiki szkoły, a mianowicie: stosowane metody nauczania i trafność ich doboru, pomoce dydaktyczne, zainteresowania ucznia nauczaniem treściami, itp. Ewaluacja rozpoczyna się od zbierania (gromadzenia) informacji o programie nauczania do przedmiotu, następnie na podstawie analizy zebranych informacji możemy dokonać obiektywnej oceny poszczególnych przedmiotów a następnie całego programu. Pozwoli to na wyciągnięcie wniosków i propozycji zmian w programie nauczania przedmiotu, a w rezultacie rekomendacji do dalszych działań z programem nauczania. Ponadto można wykorzystać metodę kwestionariusza ankiety zawierającej pytania z zakresu metod nauczania, przebiegu zajęć, zastosowanych środków nauczania oraz obudowy dydaktycznej dostosowanej do możliwości psychofizycznych uczniów. W ewaluacji programu nauczania należy wykorzystać także wyniki osiągnięć uczniów oraz wnioski, spostrzeżenia z obserwacji uczniów przy pracy.

NAZWA PRZEDMIOTU

MATERIAŁOZNAWSTWO ODZIEŻOWE

Cele ogólne

1. Poznanie surowców i wyrobów włókienniczych stosowanych do wytwarzania wyrobów odzieżowych.
2. Wdrażanie do prowadzenia badań laboratoryjnych surowców i wyrobów włókienniczych.
3. Zapoznanie ze sposobami konserwacji materiałów włókienniczych.
4. Kształtowanie postaw i świadomości zawodowej.

Cele operacyjne

- 1) wymienić surowce włókiennicze,
- 2) rozróżniać naturalne surowce włókiennicze,
- 3) sklasyfikować surowce włókiennicze według określonych kryteriów,
- 4) określać właściwości i zastosowanie włókien pochodzenia roślinnego,
- 5) określać właściwości i zastosowanie włókien pochodzenia zwierzęcego,
- 6) wymienić chemiczne surowce włókiennicze,
- 7) scharakteryzować właściwości włókien sztucznych,
- 8) określać właściwości i zastosowanie włókien syntetycznych,
- 9) scharakteryzować włókna ponowne i wtórne,
- 10) scharakteryzować mikrowłókna,
- 11) scharakteryzować metody identyfikacji surowców włókienniczych,
- 12) scharakteryzować metody badań wyrobów włókienniczych,
- 13) dobierać metody badań surowców włókienniczych,
- 14) dobierać metody badań wyrobów włókienniczych,
- 15) wykonywać badania organoleptyczne surowców włókienniczych,
- 16) wykonywać badania organoleptyczne wyrobów włókienniczych,
- 17) dokonać klasyfikacji wyrobów włókienniczych,
- 18) opisać wyroby odzieżowe w zależności od przeznaczenia, takie jak: bielizniane, sportowe, wieczorowe, koktajlowe i niemowlęce,
- 19) scharakteryzować właściwości i zastosowanie liniowych wyrobów włókienniczych,
- 20) scharakteryzować właściwości i zastosowanie płaskich wyrobów włókienniczych,
- 21) scharakteryzować metody konserwacji wyrobów włókienniczych,
- 22) odczytywać informacje dotyczące konserwacji wyrobów włókienniczych,
- 23) scharakteryzować sposoby konserwacji materiałów włókienniczych,

- 24) odczytywać znaki informacyjne dotyczące sposobów konserwacji wyrobów odzieżowych,
- 25) określać zasady magazynowania wyrobów włókienniczych,
- 26) rozpoznawać czynniki szkodliwe w środowisku pracy,
- 27) określać zagrożenia związane z występowaniem szkodliwych czynników w środowisku pracy,
- 28) określać skutki oddziaływania czynników szkodliwych na organizm człowieka,
- 29) wymienić cele normalizacji krajowej,
- 30) wyjaśnić czym jest norma,
- 31) wymienić cechy normy,
- 32) rozróżnić oznaczenie normy międzynarodowej, europejskiej i krajowej,
- 33) podać przykłady wpływu zmiany na różne sytuacje społeczne,
- 34) wskazać przykłady wprowadzenia zmiany i ocenić skutki jej wprowadzenia,
- 35) przewidywać skutki podejmowanych działań,
- 36) aktualizować wiedzę i doskonalić umiejętności zawodowe,
- 37) wyznaczyć cele własnego rozwoju zawodowego,
- 38) wskazać możliwości podnoszenia kompetencji zawodowych , osobistych i społecznych.

MATERIAŁ NAUCZANIA: MATERIAŁOZNAWSTWO ODZIEŻOWE

Dział programowy	Tematy jednostek metodycznych	Liczba godz.	Wymagania programowe		Uwagi o realizacji
			Podstawowe Uczeń potrafi:	Ponadpodstawowe Uczeń potrafi:	Etap realizacji
I. Surowce włókiennicze	Przepisy bezpieczeństwa i higieny pracy obowiązujące w pracowni włókienniczej	2	– wymienić czynniki szkodliwe występujące w środowisku pracy działające na organizm człowieka, – opisać sposoby przeciwdziałania czynnikom szkodliwym,	– sporządzić listę czynników szkodliwych występujących w środowisku pracy, – zastosować sposoby przeciwdziałania zagrożeniom.	Stopień I

			<ul style="list-style-type: none"> – zastosować przepisy bezpieczeństwa i higieny pracy podczas badania materiałów odzieżowych i dodatków krawieckich. 		
	Klasyfikacja surowców włókienniczych	6	<ul style="list-style-type: none"> – wymienić surowce włókiennicze, – rozróżnić naturalne surowce włókiennicze, – dokonać klasyfikacji włókien naturalnych, – rozróżnić chemiczne surowce włókiennicze, – dokonać klasyfikacji włókien chemicznych. 	<ul style="list-style-type: none"> – rozróżnić rodzaje włókien na podstawie opisu, rysunków przekrojów i właściwości, – scharakteryzować włókna nieorganiczne, – wykonać rysunki przekrojów włókien. 	Stopień I
	Badania organoleptyczne surowców i wyrobów włókienniczych	15	<ul style="list-style-type: none"> – scharakteryzować metody badania właściwości materiałów odzieżowych, – określić rodzaj i zakres badań właściwości materiałów i dodatków krawieckich, – wymienić wskaźniki użytkowe wyrobów włókienniczych, – rozpoznać metody identyfikacji włókien, – dobrać metody identyfikacji włókien, – rozpoznać urządzenia i przyrządy do badań organoleptycznych surowców i wyrobów włókienniczych, – wykonać badania organoleptyczne surowców, – wykonać badania organoleptyczne wyrobów włókienniczych, – określić właściwości wyrobów włókienniczych na podstawie badań organoleptycznych, – przeprowadzić badania chemiczne włókien, – rozróżnić włókna pod mikroskopem, – zbadać właściwości skór, – zbadać właściwości dodatków krawieckich. 	<ul style="list-style-type: none"> – określić celowość wykonywania badań surowców i wyrobów włókienniczych, – zastosować metody badań organoleptycznych surowców i wyrobów włókienniczych, – zbadać właściwości specjalne materiałów odzieżowych, – wyznaczyć parametry struktury tkanin i dzianin. 	Stopień I

	Właściwości i zastosowanie surowców włókienniczych	17	<ul style="list-style-type: none"> – określić właściwości fizyczne włókien, – określić właściwości chemiczne włókien, – scharakteryzować właściwości włókien sztucznych, – scharakteryzować włókna ponowne i wtórne, – wskazać zastosowanie włókien, – określić wpływ właściwości włókien na jakość gotowych wyrobów włókienniczych. 	<ul style="list-style-type: none"> – opisać właściwości technologiczne włókien, – uzasadnić zastosowanie surowców w wyrobach odzieżowych. 	Stopień I
II. Materiały włókiennicze i dodatki krawieckie	Klasyfikacja wyrobów włókienniczych	15	<ul style="list-style-type: none"> – wymienić wyroby włókiennicze, – rozróżnić wyroby odzieżowe w zależności od przeznaczenia (bielizniane, sportowe, wieczorowe, koktajlowe, bielizna pościelowa, stołowa, niemowlęca itp.), – rozróżnić wyroby odzieżowe w zależności od technologii wytwarzania, <ul style="list-style-type: none"> – scharakteryzować budowę i sposoby wytwarzania tkaniny, – sklasyfikować sploty tkackie, – określić wpływ splotu na właściwości tkanin, – scharakteryzować proces wytwarzania dzianin, – scharakteryzować wyroby plecione, – określić metody wytwarzania włóknin, przędzin i laminatów, – określić zastosowanie folii odzieżowych, – scharakteryzować materiały wzmacniające i termoizolacyjne, – scharakteryzować rodzaje dodatków krawieckich. 	<ul style="list-style-type: none"> – opisać wyroby odzieżowe w zależności od przeznaczenia, takie jak: bielizniane, sportowe, wieczorowe, koktajlowe, i niemowlęce, – rozróżnić wyroby odzieżowe w zależności od technologii wytwarzania (wyroby odzieżowe z materiałów powlekanych, dzianin i włóknin). 	Stopień II

	<p>Właściwości i zastosowanie liniowych oraz płaskich wyrobów włókienniczych</p>	<p>15</p>	<ul style="list-style-type: none"> – wymienić właściwości i zastosowanie liniowych wyrobów włókienniczych, – wskazać zastosowanie liniowych wyrobów włókienniczych. – scharakteryzować właściwości i zastosowanie płaskich wyrobów włókienniczych, – rozróżnić rodzaje tkanin, – rozpoznać własności użytkowe tkanin, – rozróżnić wyroby dziane, – wskazać zastosowanie wyrobów dzianych, – scharakteryzować zapięcia, – rozróżnić pasmanterie, – scharakteryzować właściwości i zastosowanie skór licowych, futerkowych i ich imitacji, – określić estetyczne i konfekcyjne właściwości materiałów odzieżowych oraz ich przydatność w produkcji odzieży, – określić higieniczne właściwości materiałów odzieżowych oraz ich przydatność w produkcji odzieży. 	<ul style="list-style-type: none"> – scharakteryzować właściwości i zastosowanie liniowych wyrobów włókienniczych, – rozróżnić nici odzieżowe. – wymienić różnice pomiędzy włókniną, przędziną, – wskazać zastosowanie włókien i przędzin, – rozróżnić wyroby włókiennicze – filce, wyroby laminowane, – uzasadnić zastosowanie płaskich wyrobów włókienniczych, – scharakteryzować sposoby wykończenia tkanin, dzianin i skór, – określić wpływ wykończenia tkanin i dzianin na ich właściwości. 	<p>Stopień II</p>
	<p>Normalizacja oraz doskonalenie umiejętności zawodowych</p>	<p>5</p>	<ul style="list-style-type: none"> – wymienić cele normalizacji krajowej, – wyjaśnić czym jest norma, – wymienić cechy normy, – rozróżnić oznaczenie normy międzynarodowej, – rozróżnić oznaczenie normy europejskiej, – rozróżnić oznaczenie normy krajowej, – określić zakres umiejętności i kompetencje niezbędne w zawodzie krawca. 	<ul style="list-style-type: none"> – skorzystać ze źródeł informacji dotyczących norm i procedur oceny zgodności, – przeanalizować własne kompetencje. 	<p>Stopień II</p>

			<ul style="list-style-type: none"> - rozróżnić oznaczenie normy międzynarodowej, - rozróżnić oznaczenie normy europejskiej, - rozróżnić oznaczenie normy krajowej, - wskazać przykłady podkreślające wartość wiedzy dla osiągnięcia sukcesu zawodowego, - wyznaczyć cele własnego rozwoju zawodowego, - wskazać możliwości podnoszenia kompetencji zawodowych , osobistych i społecznych. 	<ul style="list-style-type: none"> - skorzystać ze źródeł informacji dotyczących norm i procedur oceny zgodności, - zaplanować ścieżkę rozwoju zawodowego, - wykorzystać różne źródła informacji w celu doskonalenia umiejętności zawodowych. 	
<p>Sposoby konserwacji materiałów i wyrobów odzieżowych.</p> <p>Kreatywność i otwartość na zmiany</p>	5	<ul style="list-style-type: none"> - zidentyfikować błędy oraz wady tkanin i dzianin, - określić zasady konserwacji materiałów odzieżowych i wywabiania plam, - odczytać informacje dotyczące konserwacji wyrobów włókienniczych, - rozpoznać znaki informujące o sposobie konserwacji wyrobu odzieżowego, - określić zasady magazynowania materiałów odzieżowych, - podać przykłady wpływu zmiany na różne sytuacje społeczne, - wskazać przykłady wprowadzenia zmiany i ocenić skutki jej wprowadzenia, - wyjaśnić znaczenie zmiany dla rozwoju człowieka, - wymienić przykłady zachowań hamujących wprowadzenie zmiany, - wskazać przykłady wprowadzenia zmiany, - ocenić skutki wprowadzenia zmiany, - zaproponować sposoby rozwiązywania problemów związanych z wykonywaniem zadań zawodowych krawca, 	<ul style="list-style-type: none"> - scharakteryzować sposoby konserwacji materiałów włókienniczych, - dobrać sposoby konserwacji w zależności od składu surowcowego, - dobrać sposoby usuwania plam i zabrudzeń z wyrobu odzieżowego w zależności od ich pochodzenia a i rodzaju wykończenia, - zaplanować proste działania, - zrealizować zaplanowane proste działania, - zademonstrować zrealizowane proste działania, - zaplanować zadania zawodowe, - zrealizować zaplanowane zadania zawodowe, - dokonać samooceny wykonanej pracy. 	Stopień II	

			– skorzystać z różnych źródeł informacji, – zastosować w życiu demokratyczne zasady i procedury.		
RAZEM		80			

PROCEDURY OSIĄGANIA CELÓW KSZTAŁCENIA PRZEDMIOTU

Propozycje metod nauczania

W procesie nauczania-uczenia się jest wskazane stosowanie następujących metod dydaktycznych: wykładu informacyjnego, pokazu z instruktążem, ćwiczeń laboratoryjnych i programowanych z użyciem maszyny dydaktycznej i komputera. W trakcie realizacji programu działu zaleca się wykorzystywanie prezentacji multimedialnych dotyczących zasad wykonywania ćwiczeń laboratoryjnych.

Środki dydaktyczne

Próbki włókien, próbniki wyrobów włókienniczych, zestawy ćwiczeń, instrukcje do ćwiczeń, normy dotyczące surowców włókienniczych. Próbki wyrobów włókienniczych, materiałów odzieżowych wykonanych różnymi technikami, zestawy dodatków krawieckich. Czasopisma branżowe, katalogi, filmy i prezentacje multimedialne dotyczące surowców włókienniczych, wyrobów włókienniczych, normy dotyczące materiałów włókienniczych.

Warunki realizacji programu przedmiotu

Pracownia włókiennicza wyposażona w:

- stanowiska do badań materiałów i wyrobów odzieżowych (jedno stanowisko dla dwóch uczniów), wyposażone w: wagę laboratoryjną, mikroskopz oprzyrządowaniem do identyfikacji włókien, lupę tkacką, pralkę laboratoryjną,
- stanowisko komputerowe dla nauczyciela z dostępem do internetu wyposażone w: oprogramowanie do analizy wyników badań laboratoryjnych oraz urządzenie wielofunkcyjne,
- zestawy próbek surowców włókienniczych, wyrobów włókienniczych, materiałów odzieżowych wykonanych różnymi technikami, zestawy dodatków krawieckich,
- modele maszyn i urządzeń stosowanych w przemyśle odzieżowym,
- schematy kinematyczne maszyn szwalniczych,

- plansze przedstawiające działanie mechanizmów tworzących ścieg oraz powstawanie ściegów w maszynach szwalniczych,
- katalogi maszyn i urządzeń stosowanych w przemyśle odzieżowym,
- katalogi ściegów i szwów maszynowych,
- normy obowiązujące w przemyśle odzieżowym, dokumentacje techniczno-technologiczne wyrobów odzieżowych, normy dotyczące klasyfikacji włókien,
- tablice z symbolami graficznymi węzłów technologicznych, tablice znaków informacyjnych dotyczących konserwacji odzieży.

Indywidualizacja- dostosowanie warunków, środków, metod i form kształcenia do potrzeb i możliwości uczniów

Nauczyciel powinien:

- dostosowywać stanowiska pracy do możliwości psychofizycznych uczniów,
- dostosować stopień trudności zadań oraz czasu ich wykonywania do potrzeb i możliwości uczniów,
- dostosowywać metody i formy pracy do potrzeb i możliwości uczniów,
- zastosować instrukcje do zadań, podawanie dodatkowych zaleceń, instrukcji do pracy indywidualnej, udzielanie konsultacji indywidualnych,
- motywować i aktywizować ucznia do wykonywania czynności zawodowych związanych z realizacją zadania zawodowego,
- rozwijać zawodowe zainteresowania uczniów, zaplanować zadania o większym stopniu złożoności, proponować samodzielne poszerzanie wiedzy, studiowanie dodatkowej literatury,
- w pracy grupowej zwracać uwagę na taki podział zadań między członków zespołu, by każdy wykonywał tę część zadania, której podoła, jeśli charakter zadania to umożliwia.

Przykładowe zadanie

Identyfikacja włókien naturalnych na podstawie obserwacji widoków podłużnych włókien pod mikroskopem.

Obejrzyj włókna bawełny, wełny, lnu i jedwabiu pod mikroskopem, opisz i narysuj widoki podłużne obserwowanych włókien.

Aby wykonać zadanie, uczeń powinien:

- zorganizować stanowisko zgodnie z wymaganiami ergonomii i bezpieczeństwa pracy,
- zapoznać się z obsługą mikroskopu,
- pobrać za pomocą pincety z pęczków włókien wełny, bawełny, lnu i jedwabiu pojedyncze włókna i umieścić je na szkiełkach przedmiotowych i przykryć szkiełkiem nakrywkowym,

- umieszczać kolejno przygotowane preparaty na stoliku mikroskopu i przeprowadzić obserwacje próbek przy różnych powiększeniach,
- narysować obrazy oglądanych podłużnych widoków włókien na podstawie przeprowadzonej obserwacji,
- porównać narysowane obrazy ze zdjęciami zamieszczanymi w podręczniku,
- opisać charakterystyczne cechy budowy poszczególnych włókien.

Środki dydaktyczne:

- pęczki włókien bawełny, wełny, lnu i jedwabiu,
- mikroskop z oprzyrządowaniem,
- pinceta,
- plansze lub foliogramy z widokami podłużnymi włókien bawełnianych, wełnianych, lnianych i jedwabnych,
- przybory do rysowania,
- literatura przedmiotu.

PROPONOWANE METODY SPRAWDZANIA OSIĄGNIĘĆ EDUKACYJNYCH UCZNIĄ

Do oceny osiągnięć edukacyjnych uczniów proponuje się stosowanie: sprawdzianów ustnych i pisemnych, testów dydaktycznych oraz obserwacji czynności uczniów podczas wykonywania ćwiczeń. Oceniając osiągnięcia uczniów, szczególną uwagę należy zwrócić na: klasyfikowanie surowców włókienniczych, metody ich identyfikowania, na wykonywanie badań organoleptycznych surowców i wyrobów włókienniczych, na klasyfikowanie wyrobów włókienniczych, określanie funkcji użytkowych materiałów odzieżowych oraz odczytywanie znaków informacyjnych dotyczących sposobów konserwacji wyrobów odzieżowych.

EWALUACJA PRZEDMIOTU

W ostatnim punkcie programu nauczania do przedmiotu znajduje się przykładowy arkusz ewaluacji programu nauczania do przedmiotu, są to propozycje podane przez autorów programu. Do arkusza ewaluacji możesz dopisać również inne kryteria oceny wynikające ze specyfiki szkoły, a mianowicie: stosowane metody nauczania i trafność ich doboru, pomoce dydaktyczne, zainteresowania ucznia nauczaniem treściami, itp. Ewaluacja rozpoczyna się od zbierania (gromadzenia) informacji o programie nauczania do przedmiotu, następnie na podstawie analizy zebranych informacji możemy dokonać obiektywnej oceny poszczególnych przedmiotów a następnie całego programu. Pozwoli to na

wyciągnięcie wniosków i propozycji zmian w programie nauczania przedmiotu, a w rezultacie rekomendacji do dalszych działań z programem nauczania. Ponadto można wykorzystać metodę kwestionariusza ankiety zawierającej pytania z zakresu metod nauczania, przebiegu zajęć, zastosowanych środków nauczania oraz obudowy dydaktycznej dostosowanej do możliwości psychofizycznych uczniów. W ewaluacji programu nauczania należy wykorzystać także wyniki osiągnięć uczniów oraz wnioski, spostrzeżenia z obserwacji uczniów przy pracy.

NAZWA PRZEDMIOTU

PODSTAWY PROJEKTOWANIA I KONSTRUKCJI ODZIEŻY

Cele ogólne

1. Poznanie zasad sporządzania rysunków żurnalowych i modelowych wyrobów odzieżowych.
2. Poznanie i zrozumienie zasad konstrukcji i modelowania form wyrobów odzieżowych.
3. Wykonywanie pomiarów krawieckich.
4. Kształtowanie umiejętności konstruowania form i szablonów podstawowych wyrobów odzieżowych.
5. Kształtowanie postaw i świadomości zawodowej.

Cele operacyjne

- 1) rozróżniać rysunki żurnalowe i modelowe,
- 2) określać zasady wykonywania rysunków żurnalowych i modelowych,
- 3) wykonać rysunki żurnalowe i modelowe,
- 4) sporządzić rysunki żurnalowe i modelowe na podstawie opisu modelu,
- 5) określać zasady sporządzania rysunków technicznych wyrobów odzieżowych,
- 6) wskazać znaczenie kolorów w projektowanych wyrobach odzieżowych,
- 7) scharakteryzować znaczenie kolorów w odzieżownictwie,
- 8) scharakteryzować typy figur ludzkich,
- 9) dokonać analizy aktualnej mody,
- 10) scharakteryzować zasady projektowania wyrobów odzieżowych,

- 11) określać zasady doboru materiałów odzieżowych, dodatków krawieckich i zdobniczych w procesie projektowania wyrobów odzieżowych,
- 12) dobierać materiały odzieżowe, dodatki krawieckie i zdobnicze do rodzaju projektowanej odzieży,
- 13) dobrać metody zdobienia elementów wyrobów odzieżowych,
- 14) skorzystać z różnych źródeł informacji dotyczących wyrobów odzieżowych,
- 15) określić zasady wykonywania pomiarów,
- 16) określić przybory i przyrządy do wykonywania pomiarów krawieckich,
- 17) zastosować przybory i przyrządy do wykonywania pomiarów krawieckich,
- 18) zastosować zasady wykonywania pomiarów krawieckich,
- 19) dobrać rodzaj pomiaru krawieckiego w zależności od rodzaju wykonywanych wyrobów odzieżowych,
- 20) posłużyć się tabelami wymiarów antropometrycznych,
- 21) odczytać rysunki wyrobów odzieżowych,
- 22) skorzystać z projektów plastycznych wyrobów odzieżowych,
- 23) sporządzić podstawowy projekt plastyczny wyrobu odzieżowego,
- 24) wyjaśnić zasady konstrukcji i modelowania form wyrobów odzieżowych,
- 25) wykonać modelowanie wtórne podstawowych form wyrobów odzieżowych,
- 26) wskazać sposoby modelowania form wyrobu odzieżowego na podstawie rysunku żurnalowego lub modelowego,
- 27) wykonać modelowanie wtórne lub przestrzenne spódnicy rozkloszowanej, poszerzonej i z fałdami, żakietu, rękawów krótkich i długich, kołnierzy, spodni dżinsowych i sukni typu „princeska”, kimono i reglan,
- 28) wykonać modelowanie form na figury z wadami postawy: bluzki z cięciem pionowym lub poziomym, spódnicy rozkloszowanej i spodni typu „dżins”,
- 29) opracować formy wyrobów odzieżowych,
- 30) wykonać szablony wyrobów odzieżowych,
- 31) zorganizować stanowisko pracy zgodnie z przepisami bezpieczeństwa i higieny pracy oraz wymaganiami ergonomii,
- 32) wymienić przepisy prawa dotyczące bezpieczeństwa i higieny pracy, ochrony przeciwpożarowej oraz ochrony środowiska,
- 33) rozróżnić zagrożenia dla środowiska,

- 34) określić działania zapobiegające wyrządzaniu szkód w środowisku,
- 35) określić warunki organizacji pracy zapewniający wymagany poziom ochrony zdrowia i życia przed zagrożeniami występującymi w środowisku pracy,
- 36) rozróżnić środki gaśnicze ze względu na zakres ich stosowania,
- 37) posłużyć się terminologią dotyczącą bezpieczeństwa i higieny pracy, ochrony przeciwpożarowej oraz ochrony środowiska,
- 38) przestrzegać zasad kultury i etyki,
- 39) respektować zasady dotyczące przestrzegania tajemnicy zawodowej związanej z wykonywanym zawodem i miejscem pracy,
- 40) przyjąć odpowiedzialność za powierzone informacje zawodowe,
- 41) rozpoznać źródła stresu podczas wykonywania zadań zawodowych,
- 42) rozróżnić techniki rozwiązywania konfliktów związanych z wykonywaną pracą,
- 43) wybrać techniki radzenia sobie ze stresem odpowiednio do sytuacji,
- 44) opisać sytuacje wywołujące stres,
- 45) przedstawić różne formy zachowań asertywnych,
- 46) zastosować pozytywne sposoby radzenia sobie z emocjami i stresem,
- 47) wskazać najczęstsze przyczyny sytuacji stresowych w pracy zawodowej.

MATERIAŁ NAUCZANIA PODSTAWY PROJEKTOWANIA I KONSTRUKCJI ODZIEŻY

Dział programowy	Tematy jednostek metodycznych	Liczba godz.	Wymagania programowe		Uwagi o realizacji
			Podstawowe Uczeń potrafi:	Ponadpodstawowe Uczeń potrafi:	Etap realizacji
I. Rysunki wyrobów odzieżowych	Rodzaje materiałów odzieżowych	4	<ul style="list-style-type: none"> – określić właściwości materiałów odzieżowych ze względu na ich przeznaczenie na podstawie opisu (tkanina sukienkowa, płaszczowa, podszewka), – opisać wyroby odzieżowe w zależności od przeznaczenia, takie jak: bieliźniane, sportowe, wieczorowe, koktajlowe i niemowlęce, 	<ul style="list-style-type: none"> – scharakteryzować właściwości materiałów odzieżowych ze względu na ich przeznaczenie, – skorzystać z różnych źródeł informacji dotyczących wyrobów odzieżowych. 	I stopień

			– rozróżnić materiały odzieżowe (wzmacniające, usztywniające, wypełniające, termoizolacyjne, podszewkowe itp.).		
		2	– nazwać materiały odzieżowe na podstawie opisu, – rozróżnić materiały odzieżowe na podstawie rysunków zawartych w normach i dokumentacji technologicznej, – rozróżnić wyroby odzieżowe w zależności od technologii wytwarzania, takie jak: wyroby odzieżowe z tkanin, materiałów powlekanych, dzianin i włóknin.	– zidentyfikować materiały odzieżowe na podstawie rysunków i oznaczeń zawartych w normach i dokumentacji technologicznej, – ustalić zasady doboru materiałów i dodatków krawieckich z uwzględnieniem ich właściwości użytkowych.	I stopień
		2	– zdefiniować dodatki krawieckie używane do zdobienia odzieży, – dobrać dodatki krawieckie ze względu na przeznaczenie na podstawie opisu, rysunków i oznaczeń zawartych w normach i dokumentacji technologicznej (nici, guziki itp.), – dobrać metody zdobienia elementów wyrobów odzieżowych.	– zilustrować nowatorskie metody zdobienia elementów wyrobów odzieżowych, – zaplanować wykonanie nowatorskich metody zdobienia elementów wyrobów odzieżowych.	I stopień
	Zasady wykonywania rysunków żurnalowych i modelowych	10	– zorganizować stanowisko do wykonywania rysunków odzieży zgodnie z zasadami bezpieczeństwa i higieny pracy oraz wymaganiami ergonomii, – wykonać rysunek odręczny, – wykonać rysunek rozmachowy, – sporządzić rysunki brył, – sporządzić rysunki z natury, pamięci lub wyobraźni, – określić proporcje sylwetki damskiej i męskiej, – określić proporcje sylwetki dziecka, – określić zasady perspektywy zbieżnej, – określić zasady wykonywania rysunków modelowych, – wykonać rysunek modelowy odzieży,	– wykonać szkice fragmentów odzieży w ujęciu perspektywicznym, – narysować schematy sylwetek dziecka, kobiety i mężczyzny, – zastosować zasady perspektywy w rysowaniu sylwetki ludzkiej, – narysować prosty ubiór na sylwetce statycznej, – narysować prosty ubiór na sylwetce w ruchu.	I stopień

			<ul style="list-style-type: none"> - wykonać rysunek modelowy odzieży w ułożeniu płaskim, - określić sylwetkę żurnalową, - posłużyć się rysunkiem żurnalowym, - skopiować rysunki żurnalowe, - zastosować światłocień w rysunku. 		
		6	<ul style="list-style-type: none"> - rozpoznać rysunki żurnalowe i modelowe wyrobów odzieżowych, - odczytać rysunki żurnalowe (fałdę, marszczenie, długość wyrobu itp.), - odczytać rysunki modelowe (cięcia technologiczne, miejsce stębnowania, wykończenie zapięcia itp.), - rozróżnić typy figur ludzkich, - sporządzić rysunki żurnalowe i modelowe na podstawie opisu modelu. 	<ul style="list-style-type: none"> - dobrać fason i rodzaj tkaniny do typu figury, - dobrać materiały odzieżowe i dodatki krawieckie do projektów wyrobów odzieżowych. 	II stopień
	Zasady sporządzania rysunków technicznych wyrobów odzieżowych	10	<ul style="list-style-type: none"> - określać zasady sporządzania rysunków technicznych wyrobów odzieżowych, - dobrać materiały i przybory do sporządzania rysunku technicznego, - sporządzić rysunki techniczne elementów wyrobów odzieżowych, - napisać tekst pismem technicznym, - przygotować arkusz kreślarski wraz z tabelką opisową, - zastosować różne rodzaje linii w rysunku technicznym, - narysować fragment i całość wyrobu odzieżowego, - zastosować różne skale w rysunku technicznym, - rozpoznać symbole stosowane w rysunku technicznym odzieżowym, - odczytać rysunek techniczny prostego wyrobu odzieżowego, - zastosować zasady wymiarowania rysunku technicznego. 	<ul style="list-style-type: none"> - wyjaśnić zasady sporządzania rysunków technicznych wyrobów odzieżowych, - scharakteryzować proporcje majuskuły, minuskuły, cyfry arabskiej i rzymskiej, - zastosować różne rodzaje pisma i układy liternicze, - dobrać formaty arkuszy rysunkowych i kreślarskich, - zastosować oznaczenia podczas sporządzania rysunków technicznych odzieżowych. 	I stopień

		8	<ul style="list-style-type: none"> – wymienić informacje z rysunków instruktażowych wykonania węzłów technologicznych wyrobu, – sporządzić rysunek techniczny wykonania węzłów technologicznych wyrobu. 	<ul style="list-style-type: none"> – zidentyfikować węzły technologiczne wyrobu odzieżowego, – odczytać informacje z rysunków instruktażowych wykonania węzłów technologicznych wyrobu. 	II stopień
		8	<ul style="list-style-type: none"> – wyjaśnić zasady wykonania rysunku technicznego wyrobów odzieżowych, – odczytać rysunki szwów i ściegów, – odczytać rysunek instruktażowy węzłów technologicznych odzieży, – zastosować zasady wykonania rysunku technicznego wyrobów odzieżowych. 	<ul style="list-style-type: none"> – wymienić programy komputerowe do sporządzania rysunków technicznych wyrobów, – zastosować programy komputerowe do sporządzania rysunków technicznych wyrobów. 	III stopień
	Znaczenie kolorów w projektowaniu odzieży	4	<ul style="list-style-type: none"> – sklasyfikować barwy w zależności od kontrastu jasności i temperatury (ciepłe i zimne), – dobrać narzędzia i materiały do wykonywania kompozycji kolorystycznych, – wykonać koło barw, – rozróżnić barwy zasadnicze, pochodne i neutralne, – dobrać kolory ciepłe i zimne, – określić sposób powstawania kolorów zgaszonych i złamanych, – zastosować techniki rysunkowe i malarskie do wykonywania kompozycji plastycznych, – zastosować kolor w ubiorze, – rozpoznać zestawienia tonalne i chromatyczne. 	<ul style="list-style-type: none"> – wyjaśniać znaczenie kolorów w odzieży, – zróżnicować kolory pod względem waloru, nasycenia, czystości, – dobrać kompozycje barw dopełniających i kontrastowych, – zastosować techniki rysunkowe i malarskie podczas tworzenia kompozycji kolorystycznych. 	I stopień
		6	<ul style="list-style-type: none"> – wyjaśnić znaczenie kolorów w odzieży, – określić zasady kształtowania form płaskich i przestrzennych, – zastosować układy linii w kompozycji odzieży, – określić zasady dzielenia form płaskich, – zastosować ornamenty płaskie i przestrzenne, – określić podział powierzchni brył, – zaproponować zestawienia wzorów i kolorów w projektach wyrobów odzieżowych, 	<ul style="list-style-type: none"> – zastosować techniki rysunkowe i malarskie podczas tworzenia kompozycji kolorystycznych, – uzyskać określoną ekspresję barw w ubiorze, – dokonać analizy aktualnej mody, – zastosować zasady symetrii i asymetrii w projektowaniu odzieży, 	I stopień

			– rozróżnić podstawowe typy urody.	– zastosować proporcje w projektowaniu odzieży.	
	Projektowanie wyrobów odzieżowych i zasady kultury i etyki zawodowej.	9	<ul style="list-style-type: none"> – aktualizować aktualne trendy mody, – odczytać projekty plastyczne wyrobów odzieżowych, – określić wpływ klimatu i obyczajów na fason i kolorystykę ubiorów, – wskazać znaczenie kolorów w projektowanych wyrobach odzieżowych, – scharakteryzować stroje wybranych epok historycznych, – scharakteryzować polskie stroje regionalne, – zastosować elementy strojów historycznych i regionalnych w projektach ubiorów współczesnych, – wymienić typy figur ludzkich, – określić linie mody, – określić fason ubioru, – określić styl odzieży, – scharakteryzować typy figur, – rozróżnić typy sylwetki i podstawowe typy urody, – dobrać całodzienne ubiory kobiece do sylwetki, – dobrać ubiory kobiece wieczorowe, – dobrać całodzienne ubiory męskie do sylwetki, – dobrać odzież ochronną dla różnych zawodów, – dobrać odzież sportowo-wypoczynkową, – dobrać odzież młodzieżową, – dobrać odzież dziecięcą na różne grupy wiekowe, – dobrać bieliznę i odzież domową, – scharakteryzować pojęcie <i>złudzenie optyczne</i>, – dobrać odzież dla figur tęgich, – dobrać odzież dla figur szczupłych, – dobrać odzież dla figur nietypowych, 	<ul style="list-style-type: none"> – scharakteryzować typy figur ludzkich, – dobrać fason i rodzaj tkaniny w zależności od typu figury, – dobrać dodatki krawieckie na podstawie projektów wyrobów odzieżowych dostępnych w różnych źródłach, – skorzystać z projektów plastycznych wyrobów odzieżowych dostępnych w różnych źródłach, – zastosować specjalistyczne programy komputerowe, – dostosować formy odzieży do wzoru na tkaninie, – określić wpływ wzoru i koloru na wrażenie sylwetki, – zharmonizować ubiór z kolorem twarzy i włosów, – określić sposoby tuszowania wad figury, – wyrazić swoje opinie zgodnie z przyjętymi normami w środowisku pracy, – wskazać przykłady zachowań etycznych, – wyrazić swoje opinie zgodnie z przyjętymi normami w środowisku pracy. 	I stopień

			<ul style="list-style-type: none"> - dobrać materiały odzieżowe do wyrobów na podstawie projektów wyrobów odzieżowych, - dobrać dodatki krawieckie na podstawie projektów wyrobów odzieżowych, - sporządzić podstawowy projekt plastyczny wyrobu odzieżowego, - wymienić zasady etyki, - wyjaśnić, na czym polega zachowanie etyczne w zawodzie, - respektować zasady dotyczące przestrzegania tajemnicy zawodowej związanej z wykonywanym zawodem i miejscem pracy, - wyjaśnić, czym jest plagiat, - okazać szacunek innym osobom oraz szacunek dla ich pracy, - zastosować zasady kultury osobistej i ogólnie przyjęte normy zachowania, - przestrzegać tajemnicy zawodowej w środowisku pracy, - przyjąć odpowiedzialność za powierzone informacje zawodowe. 		
II. Konstrukcja i modelowanie wyrobów odzieżowych	Pomiary krawieckie	6	<ul style="list-style-type: none"> - scharakteryzować przebieg procesu wytwarzania odzieży na miarę, - wyróżnić etapy wytwarzania odzieży miarowej, - scharakteryzować zasady wykonywania pomiarów antropometrycznych dla potrzeb konstrukcji odzieży, - określić położenie podstawowych punktów figury człowieka niezbędnych do wykonania pomiarów, - określić przybory i przyrządy do wykonywania pomiarów krawieckich, - zastosować przybory i przyrządy do wykonywania pomiarów krawieckich. 	<ul style="list-style-type: none"> - określić pomiary krawieckie do wykonania określonych wyrobów odzieżowych, - wskazać różnice w budowie sylwetki: dziecięcej, kobiecej i męskiej. 	II stopień

		2	<ul style="list-style-type: none"> - rozpoznać znaki i symbole używane podczas wykonania pomiarów krawieckich, - zapisać wyniki pomiarów krawieckich z zastosowaniem symboli. 	<ul style="list-style-type: none"> - dobrać rodzaj pomiaru krawieckiego w zależności od rodzaju wykonywanych wyrobów odzieżowych, - zastosować zasady wykonywania pomiarów krawieckich. 	II stopień
		2	<ul style="list-style-type: none"> - posłużyć się tabelami wymiarów antropometrycznych, - zastosować znaki i symbole podczas wykonania pomiarów krawieckich. 	<ul style="list-style-type: none"> - porównać wyniki pomiarów krawieckich z tabelami pomiarów antropometrycznych, - ustalić wielkość wyrobu odzieżowego. 	III stopień
	Konstrukcje i modelowanie form wyrobów odzieżowych	1	<ul style="list-style-type: none"> - wskazać sposób modelowania form wyrobu odzieżowego na podstawie rysunku żurnalowego lub modelowego, - dobrać materiały, narzędzia oraz przybory do konstruowania i modelowania form odzieży. 		II stopień
		2	<ul style="list-style-type: none"> - posłużyć się tabelami wymiarów antropometrycznych podczas wykonywania siatek konstrukcyjnych, - obliczyć wielkość odcinków konstrukcyjnych i dodatku konstrukcyjnego, 	<ul style="list-style-type: none"> - zastosować zasady obliczania odcinków konstrukcyjnych, - wykonać modelowanie form na figury z wadami postawy. 	II stopień
		35	<ul style="list-style-type: none"> - narysować kształty elementów wyrobów odzieżowych, - obliczyć wielkość odcinków konstrukcyjnych i dodatku konstrukcyjnego w zależności od rodzaju wyrobu, - zastosować zasady prowadzenia linii modelowych, - narysować kształty elementów wyrobów odzieżowych, - sporządzić rysunek siatki konstrukcyjnej standardowej spódnicy damskiej, - sporządzić rysunek siatki konstrukcyjnej standardowych spodni damskich, - sporządzić rysunek siatki konstrukcyjnej standardowej bluzki damskiej, 	<ul style="list-style-type: none"> - wykonać siatkę konstrukcyjną wyrobów odzieżowych (spódnica, spodnie, bluzka, suknia itp.), - ustalić wielkość dodatku konstrukcyjnego w podstawowych asortymentach odzieży. - modelowanie zaszewek, kołnierzy, rękawów 	II stopień

			<ul style="list-style-type: none"> – sporządzić rysunek siatki konstrukcyjnej standardowego rękawa i kołnierza do bluzki damskiej, – sporządzić rysunek siatki konstrukcyjnej standardowej kamizelki damskiej, – sporządzić rysunek siatki konstrukcyjnej sukienki damskiej 		
		2	– obliczyć wielkość odcinków konstrukcyjnych i dodatku konstrukcyjnego na figury z wadami postawy.	<ul style="list-style-type: none"> – wskazać sposób modelowania form wyrobu odzieżowego dla figury nietypowej. – wykonać modelowanie form na figury z wadami postawy. 	III stopień
		35	<ul style="list-style-type: none"> – narysować kształty elementów wyrobów odzieżowych, – obliczyć wielkość odcinków konstrukcyjnych i dodatku konstrukcyjnego w zależności od rodzaju wyrobu, – zastosować zasady prowadzenia linii modelowych, – narysować kształty elementów wyrobów odzieżowych, – sporządzić rysunek siatki konstrukcyjnej standardowego żakietu damskiego, – sporządzić rysunek siatki konstrukcyjnej standardowego rękawa dwuczęściowego do żakietu damskiego, – sporządzić rysunek siatki konstrukcyjnej standardowych spodni męskich, – sporządzić rysunek siatki konstrukcyjnej standardowej kamizelki męskiej, – sporządzić rysunek siatki konstrukcyjnej koszuli męskiej, – sporządzić rysunek siatki konstrukcyjnej rękawa do koszuli męskiej. 	<ul style="list-style-type: none"> – wykonać siatkę konstrukcyjną wyrobów odzieżowych (żakiet, spodnie, koszula, bluzka dziecięca itp.), – ustalić wielkość dodatku konstrukcyjnego w podstawowych asortymentach odzieży. 	III stopień

			- sporządzić rysunek siatki konstrukcyjnej odzieży dziecięcej		
Formy i szablony podstawowych wyrobów odzieżowych.	5		<ul style="list-style-type: none"> - rozpoznać szablony wyrobów odzieżowych, - wyjaśnić zasady konstrukcji i modelowania form wyrobów odzieżowych, - odczytać projekt plastyczny modelu odzieżowego. 	<ul style="list-style-type: none"> - opisać szablony wyrobów odzieżowych, - określać zastosowanie szablonu wyrobu odzieżowego. 	I stopień
	16		<ul style="list-style-type: none"> - odczytać dokumentację projektowo-modelową odzieży, - wykonać szablony podstawowych elementów wyrobów odzieżowych, - wykonać konstrukcję form spódnicy podstawowej, - wykreślić konstrukcyjnie formy bluzki podstawowej, - wykreślić konstrukcyjnie formę rękawa podstawowego, 	<ul style="list-style-type: none"> - wymodelować formy podstawowych wyrobów odzieżowych zgodnie z projektem plastycznym, - wykonać standard konstrukcji spodni damskich, męskich i dziecięcych. 	II stopień
	15		<ul style="list-style-type: none"> - wykreślić konstrukcyjnie formy koszuli męskiej, - wykreślić konstrukcyjnie formy kołnierza do bluzki i koszuli męskiej. 	<ul style="list-style-type: none"> - wymodelować formy podstawowych wyrobów odzieżowych zgodnie z projektem plastycznym, - wykonać standard konstrukcji spodni, męskich i dziecięcych 	III stopień
	30		<ul style="list-style-type: none"> - omówić zasady modelowania wtórnego podstawowych wyrobów odzieżowych, - wykonać formę podstawowych wyrobów odzieżowych, - odczytać dokumentację projektowo-modelową odzieży dla figur nietypowych, - wykonać pomiary krawieckie nietypowej figury człowieka, - wykonać modele form dla nietypowych figur kobiecych, - wykonać modele form dla nietypowych figur męskich, 	<ul style="list-style-type: none"> - określić zasady tuszowania wad figury poprzez środki krawieckie, - zastosować zasady modelowania wtórnego wyrobu odzieżowego z jednoczesnym ustaleniem dodatku konstrukcyjnego dla różnych fasonów, - określić zasady wykonania modelowania przestrzennego podstawowego wyrobu odzieżowego, - wskazać sposoby modelowania form wyrobu odzieżowego na podstawie rysunku żurnalowego lub modelowego, 	III stopień

			<ul style="list-style-type: none"> – wykonać modelowanie konstrukcyjne i wtórne spódnicy na nietypową figurą, – wykonać modelowanie konstrukcyjne i wtórne spodni damskich lub męskich na nietypową figurę, – wykonać modelowanie form damskiej bluzki podstawowej na figurę sprężystą, – wykonać modelowanie formy damskiej bluzki podstawowej na figurę pochyłą, – wykonać modelowanie ubiorów dla figur C i D. 	<ul style="list-style-type: none"> – wykonać modelowanie wtórne lub przestrzenne spódnicy rozkloszowanej, poszerzonej i z fałdami, żakietu, rękawów krótkich i długich, kołnierzy, spodni dżinsowych i sukni typu „princeska”, kimono i reglan, – wykonać modelowanie form na figury z wadami postawy: bluzki z cięciem pionowym lub poziomym, spódnicy rozkloszowanej i spodni typu „dżins”. 	
Razem		220			

PROCEDURY OSIĄGANIA CELÓW KSZTAŁCENIA PRZEDMIOTU

Propozycje metod nauczania

W procesie nauczania-uczenia się jest wskazane stosowanie następujących metod dydaktycznych: ćwiczenia kształtujące umiejętności wykonywania rysunków technicznych, projektowania kompozycji plastycznych oraz metoda tekstu przewodniego pozwalające na kształtowanie umiejętności analizowania i selekcjonowania informacji z zakresu projektowania wyrobów odzieżowych. W trakcie realizacji programu działu zaleca się wykorzystywanie programów komputerowych dotyczących zasad wykonywania rysunku technicznego oraz programów do kształtowania wyobraźni przestrzennej uczniów.

Podczas realizacji programu należy zwrócić uwagę na: organizację stanowiska pracy do wykonywania rysunków, dobór materiałów i przyborów rysunkowych, zasady wykonywania rysunków technicznych, żurnalowych i modelowych, dobór fasonów odzieży do rodzaju sylwetek ludzkich oraz dobór tkanin i dodatków zdobniczych. Podczas wykonywania ćwiczeń należy umożliwić uczniom korzystanie z czasopism zawodowych oraz zasobów internetu w celu pozyskiwania informacji dotyczących aktualnych trendów w modzie. Podczas realizacji treści kształcenia dotyczących zasad wykonywania pomiarów krawieckich wskazane jest stosowanie filmów dydaktycznych oraz prezentacji multimedialnych. Przed prezentacją filmu należy ukierunkować obserwację uczniów. Zaleca się również stosowanie metody projektów, która umożliwia kształtowanie umiejętności planowania, korzystania z różnych źródeł informacji, organizacji pracy oraz podejmowania decyzji.

Środki dydaktyczne

Przybory krawieckie, tabele wymiarów, katalogi wyrobów odzieży, rysunki żurnalowe i modelowe, fotografie, plansze przedstawiające sylwetki ludzkie, filmy dydaktyczne dotyczące projektowania wyrobów odzieżowych i przedstawiające zasady wykonywania pomiarów antropometrycznych oraz krawieckich.

Indywidualizacja- dostosowanie warunków, środków, metod i form kształcenia do potrzeb i możliwości uczniów

Nauczyciel powinien:

- dostosowywać stanowiska pracy do możliwości psychofizycznych uczniów,
- dostosować stopień trudności zadań oraz czasu ich wykonywania do potrzeb i możliwości uczniów,
- dostosowywać metody i formy pracy do potrzeb i możliwości uczniów,
- zastosować instrukcje do zadań, podawanie dodatkowych zaleceń, instrukcji do pracy indywidualnej, udzielanie konsultacji indywidualnych,
- motywować i aktywizować ucznia do wykonywania czynności zawodowych związanych z realizacją zadania zawodowego,
- rozwijać zawodowe zainteresowania uczniów, zaplanować zadania o większym stopniu złożoności, proponować samodzielne poszerzanie wiedzy, studiowanie dodatkowej literatury,
- w pracy grupowej zwracać uwagę na taki podział zadań między członków zespołu, by każdy wykonywał tę część zadania, której podoła, jeśli charakter zadania to umożliwia.

Warunki realizacji programu przedmiotu

Pracownia projektowania i modelowania odzieży wyposażona w:

- stanowisko komputerowe dla nauczyciela podłączone do sieci lokalnej, z dostępem do internetu, oprogramowaniem biurowym, oprogramowaniem do komputerowego wspomaganie projektowania, urządzeniem wielofunkcyjnym, ploterem i projektorem multimedialnym,
- stanowiska komputerowe dla uczniów (jedno stanowisko dla jednego ucznia) podłączone do sieci lokalnej, z dostępem do internetu, oprogramowaniem biurowym, oprogramowaniem do komputerowego wspomaganie projektowania,
- drukarkę umożliwiającą drukowanie w formacie A3 (jedna drukarka dla ośmiu uczniów),
- stanowiska rysunkowe z przyborami kreślarskimi (jedno stanowisko dla jednego ucznia),
- zestawy barw (plansze),
- modele i przekroje brył geometrycznych,
- wzory wyrobów kaletniczych i ich części składowe,
- stelaże do organizowania wystaw, manekiny,
- zestawy skór wyprawionych licowych i futerkowych,

- katalogi materiałów wykończeniowych i zdobniczych,.

Przykładowe zadanie

Wykonaj pomiary podstawowe i szczegółowe potrzebne do wykonania form spódnicy damskiej i zapisz je symbolami antropometrycznymi.

Aby wykonać zadanie, uczeń powinien:

- przygotować osobę mierzoną do przeprowadzenia pomiarów,
- przygotować przybory potrzebne do zdejmowania pomiarów,
- określić rodzaj pomiarów do konstrukcji spódnicy,
- dokonać pomiarów podstawowych i szczegółowych potrzebnych do modelowania konstrukcyjnego spódnicy,
- zapisać wartości pomiarów,
- omówić sposób przeprowadzenia pomiarów.

Wypożyczenie stanowiska pracy:

- przybory potrzebne do zdejmowania pomiarów,
- arkusz papieru do zapisania pomiarów,
- wykaz pomiarów dla różnych asortymentów.

PROPONOWANE METODY SPRAWDZANIA OSIĄGNIĘĆ EDUKACYJNYCH UCZNI

Do oceny osiągnięć edukacyjnych uczniów proponuje się stosowanie: sprawdzianów ustnych i pisemnych, testów dydaktycznych oraz obserwacji czynności uczniów podczas wykonywania ćwiczeń. Oceniając osiągnięcia uczniów, szczególną uwagę należy zwrócić na: umiejętność korzystania z dokumentacji technicznej, katalogów oraz norm dotyczących rysunku technicznego, na poprawność wykonywania szkiców oraz rysunków, a także określanie typów figur kobiet i mężczyzn, posługiwanie się przyrządami pomiarowymi, wykonywanie pomiarów krawieckich, wyznaczanie punktów pomiarowych, stosowanie symboli graficznych do oznaczania punktów pomiarowych, modelowanie podstawowych form odzieży.

EWALUACJA PRZEDMIOTU

W ostatnim punkcie programu nauczania do przedmiotu znajduje się przykładowy arkusz ewaluacji programu nauczania do przedmiotu, są to propozycje podane przez autorów programu. Do arkusza ewaluacji możesz dopisać również inne kryteria oceny wynikające ze specyfiki szkoły, a mianowicie: stosowane metody nauczania i trafność ich doboru, pomoce dydaktyczne, zainteresowania ucznia nauczaniem treściami, itp. Ewaluacja rozpoczyna się od zbierania (gromadzenia) informacji o programie nauczania do przedmiotu, następnie na podstawie analizy zebranych informacji możemy dokonać obiektywnej oceny poszczególnych przedmiotów a następnie całego programu. Pozwoli to na wyciągnięcie wniosków i propozycji zmian w programie nauczania przedmiotu, a w rezultacie rekomendacji do dalszych działań z programem nauczania. Ponadto można wykorzystać metodę kwestionariusza ankiety zawierającej pytania z zakresu metod nauczania, przebiegu zajęć, zastosowanych środków nauczania oraz obudowy dydaktycznej dostosowanej do możliwości psychofizycznych uczniów. W ewaluacji programu nauczania należy wykorzystać także wyniki osiągnięć uczniów oraz wnioski, spostrzeżenia z obserwacji uczniów przy pracy.

NAZWA PRZEDMIOTU

TECHNIKI WYTWARZANIA ODZIEŻY

Cele ogólne

1. Poznanie maszyn i urządzeń stosowanych do wytwarzania i wykańczania wyrobów odzieżowych.
2. Poznanie i zrozumienie funkcjonowania mechanizmów maszyn i urządzeń szwalniczych.
3. Kształtowanie umiejętności doboru maszyn i urządzeń do procesów wytwarzania odzieży.
4. Nabycie umiejętności posługiwania się dokumentacją techniczno-technologiczną wyrobów odzieżowych.
5. Zapoznanie z zasadami tworzenia ściegów ręcznych i maszynowych stosowanych do łączenia wyrobów odzieżowych.
6. Kształtowanie postaw i świadomości zawodowej.

Cele operacyjne

- 1) klasyfikować maszyny i urządzenia szwalnicze,
- 2) wymienić maszyny szwalnicze stosowane do wykonania określonych operacji technologicznych,
- 3) rozpoznać mechanizmy stosowane w maszynach i urządzeniach szwalniczych,
- 4) określać funkcje mechanizmów stosowanych w maszynach szwalniczych,
- 5) rozróżniać oprzyrządowanie maszyn szwalniczych,
- 6) rozpoznać igły maszynowe,
- 7) rozpoznać rodzaje ściegów ręcznych i maszynowych,
- 8) określić zastosowanie szwów maszynowych,
- 9) dobrać ściegi ręczne i maszynowe do wykonywania określonych wyrobów odzieżowych,
- 10) dobrać rodzaje ściegów maszynowych do określonych operacji technologicznych w zależności od rodzaju i grubości stosowanych nici,
- 11) zastosować ściegi ręczne i maszynowe podczas wykonywania określonych wyrobów odzieżowych,
- 12) dobrać maszyny do odpowiednich operacji technologicznych,
- 13) dobrać oprzyrządowanie maszyn szwalniczych do rodzaju tkanin i sposobów wykończenia wyrobów odzieżowych,
- 14) rozróżnić maszyny i urządzenia stosowane do wykonania określonych wyrobów odzieżowych,
- 15) określić zasady obsługi maszyn i urządzeń stosowanych w procesie wytwarzania wyrobów odzieżowych,
- 16) rozpoznać przyczyny zakłócenia pracy maszyn i urządzeń stosowanych w procesie wytwarzania wyrobów odzieżowych,
- 17) rozpoznać usterki w maszynach i urządzeniach stosowanych w procesie wytwarzania wyrobów odzieżowych oraz określić ich przyczyny,
- 18) rozróżniać maszyny i urządzenia do obróbki parowo-ciepłej,
- 19) scharakteryzować proces wykonywania wyrobów odzieżowych,
- 20) zaplanować operacje technologiczne związane z wykonywaniem wyrobów odzieżowych,
- 21) scharakteryzować rodzaje układów szablonów wyrobów odzieżowych,
- 22) sporządzać układy szablonów wyrobów odzieżowych,
- 23) zaprojektować układy szablonów wyrobów odzieżowych,
- 24) wykonać układy szablonów wyrobów odzieżowych,

- 25) obliczać ilość materiałów potrzebnych do wykonania określonych asortymentów odzieży,
- 26) określać zużycie materiałów wykorzystanych do wykonania określonych asortymentów odzieży,
- 27) scharakteryzować sposoby rozkroju materiałów odzieżowych,
- 28) dobierać rodzaje ściągów i szwów do określonych operacji technologicznych,
- 29) dobierać oprzyrządowanie maszyn szwalniczych do określonych procesów technologicznych,
- 30) wskazać sposoby łączenia elementów wyrobów odzieżowych,
- 31) dobrać techniki łączenia elementów wyrobów włókienniczych w zależności od rodzaju materiału, połączenia nitkowe i beznitkowe,
- 32) rozróżnić sposoby łączenia elementów wyrobów odzieżowych,
- 33) wyjaśnić zasady obróbki parowo-ciepłej materiałów i wyrobów odzieżowych,
- 34) opisać metody wykończania i uszlachetniania wyrobów odzieżowych,
- 35) dobrać sposoby wykańczania i uszlachetniania wyrobów odzieżowych,
- 36) scharakteryzować metody kontroli jakości stosowane w procesie wytwarzania wyrobów odzieżowych,
- 37) określić jakość wykonanych usług krawieckich i wyrobów odzieżowych,
- 38) ocenić poprawność wykonania pracy na każdym etapie produkcji odzieży,
- 39) posłużyć się dokumentacją techniczno-technologiczną wyrobów odzieżowych,
- 40) wyjaśnić zasady obliczania kosztów wykonania wyrobów odzieżowych,
- 41) scharakteryzować programy komputerowe wspomagające wykonywanie zadań,
- 42) skorzystać ze specjalistycznych programów komputerowych,
- 43) wymienić prawa i obowiązki pracownika w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy,
- 44) omówić konsekwencje nieprzestrzegania obowiązków pracownika i pracodawcy w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy
- 45) opisać sposoby przeciwdziałania problemom w zespole realizującym zadania,
- 46) przedstawić alternatywne rozwiązania problemu, aby osiągnąć założone cele,
- 47) opisać techniki twórczego rozwiązywania problemu.

MATERIAŁ NAUCZANIA TECHNIKI WYTWARZANIA ODZIEŻY

Dział programowy	Tematy jednostek metodycznych	Liczba godz.	Wymagania programowe		Uwagi o realizacji
			Podstawowe Uczeń potrafi:	Ponadpodstawowe Uczeń potrafi:	Etap realizacji
I. Maszyny i urządzenia	Klasyfikacja maszyn i urządzeń szwalniczych	5	<ul style="list-style-type: none"> - wymienić maszyny szwalnicze stosowane do wykonania określonych operacji technologicznych, - rozpoznać maszyny i urządzenia stosowane przy wytwarzaniu wyrobów odzieżowych w różnych fazach procesu technologicznego, - wymienić urządzenia przygotowawcze, - scharakteryzować maszyny i urządzenia stosowane przy wytwarzaniu wyrobów odzieżowych w szwalni. 	<ul style="list-style-type: none"> - objaśnić uproszczone schematy maszyn, - rozpoznać mechanizmy w maszynach szwalniczych, - rozróżnić oprzyrządowanie maszyn szwalniczych, - dobrać maszyny i urządzenia do wykonania wyrobu odzieżowego. 	Stopień 1
		5	<ul style="list-style-type: none"> - klasyfikować maszyny i urządzenia stosowane przy wytwarzaniu wyrobów odzieżowych w procesie obróbki parowo-ciepłej, - opisać metody wykończania i uszlachetniania wyrobów odzieżowych, - określić rodzaje obróbki parowo-ciepłej wyrobów odzieżowych, - rozróżnić operacje technologiczne obróbki parowo-ciepłej, - scharakteryzować etapy pełnego cyklu prasowania mechanicznego, - rozróżnić maszyny i urządzenia stosowane przy wytwarzaniu wyrobów odzieżowych w procesie obróbki parowo-ciepłej, - scharakteryzować rodzaje obróbki klejowej, - określić zasady zgrzewania elementów wyrobów odzieżowych. 	<ul style="list-style-type: none"> - wyjaśnić metody obróbki parowo-ciepłej materiałów i wyrobów odzieżowych, - dobrać sposoby wykańczania i uszlachetniania wyrobów odzieżowych, - rozróżnić rodzaje pras do klejenia, - ocenić jakość termicznej obróbki odzieży według określonych kryteriów, - ustalić parametry parowo-ciepłej obróbki tkanin i tworzyw odzieżowych. 	Stopień 2

	Klasyfikacja ściegów ręcznych i maszynowych	3	<ul style="list-style-type: none"> - scharakteryzować ściegi ręczne, zasadnicze i ozdobne, - określić zastosowanie ściegów ręcznych i maszynowych, - określić zastosowanie ściegów podczas wykonywania wyrobów odzieżowych, - dobrać ściegi ręczne do określonych operacji technologicznych, - dobrać ściegi maszynowe do określonych operacji technologicznych. 	<ul style="list-style-type: none"> - rozróżnić ściegi ręczne i maszynowe, - dobrać rodzaje ściegów maszynowych do określonych operacji technologicznych w zależności od rodzaju i grubości stosowanych nici. 	Stopień 1
	Maszyny szwalnicze specjalne	4	<ul style="list-style-type: none"> - sklasyfikować maszyny i urządzenia szwalnicze specjalnego przeznaczenia, - rozpoznać maszyny i urządzenia stosowane przy wytwarzaniu wyrobów odzieżowych, - określić zasady czyszczenia i konserwacji maszyn do szycia. 	<ul style="list-style-type: none"> - rozpoznać mechanizmy w maszynach szwalniczych specjalnego przeznaczenia, - rozróżnić oprzyrządowanie maszyn szwalniczych specjalnego przeznaczenia. 	Stopień 1
	Metody wykańczania i uszlachetniania wyrobów odzieżowych	3	<ul style="list-style-type: none"> - opisać metody wykańczania i uszlachetniania wyrobów odzieżowych, - zastosować metody wykańczania i uszlachetniania wyrobów odzieżowych. 	<ul style="list-style-type: none"> - dobrać metody wykańczania i uszlachetniania wyrobów odzieżowych, - wybrać sposób uszlachetniania wyrobów odzieżowych, - wybrać sposób wykańczania wyrobów odzieżowych. 	Stopień 3
II. Proces wytwarzania wyrobów odzieżowych	Dokumentacja techniczno-technologiczna wyrobów odzieżowych	3	<ul style="list-style-type: none"> - podział procesu produkcyjnego, - zasady sporządzania szablonów, - zasady wykonywania układów szablonów, 	<ul style="list-style-type: none"> - określić rodzaje układów szablonów w zależności od rodzaju tkaniny, - opisać systemy organizacji produkcji. 	Stopień 2
		4	<ul style="list-style-type: none"> - opisać historię wytwarzania odzieży, - scharakteryzować funkcje odzieży, - scharakteryzować ewaluację maszyny do szycia, - rozpoznawać materiały odzieżowe. 	<ul style="list-style-type: none"> - scharakteryzować proces produkcji odzieży, - scharakteryzować rolę odzieży w życiu człowieka 	Stopień 1

		5	<ul style="list-style-type: none"> – odczytać rysunki instruktażowe węzłów technologicznych wyrobu odzieżowego, – posłużyć się rysunkiem technicznym wyrobu odzieżowego, – rozróżnić grupy asortymentowe odzieży, – dobrać materiały podstawowe i dodatki krawieckie do podstawowych wyrobów odzieżowych. 	<ul style="list-style-type: none"> – scharakteryzować typy produkcji konfekcyjnej, – dobrać metody organizacji produkcji odzieży do typów produkcji konfekcyjnej. 	Stopień 3
	Obliczanie ilości materiałów potrzebnych do wykonania określonych asortymentów odzieży	4	<ul style="list-style-type: none"> – określić zapotrzebowanie na dodatki krawieckie i zdobnicze, – obliczyć zużycie materiałów odzieżowych i dodatków krawieckich podczas wykonania wyrobów odzieżowych, – obliczyć zapotrzebowanie na materiały odzieżowe do wykonania określonej liczby wyrobów odzieżowych. 	<ul style="list-style-type: none"> – obliczyć ilość materiałów odzieżowych i liczbę dodatków krawieckich potrzebnych do wykonania przeróbek wyrobów odzieżowych, – obliczyć ilość materiałów odzieżowych i liczbę dodatków krawieckich potrzebnych do wykonania napraw wyrobów odzieżowych. 	Stopień 2
	Zasady rozkroju materiałów odzieżowych	3	<ul style="list-style-type: none"> – określa sposoby dokonywania rozkroju materiałów odzieżowych, – dobrać urządzenia, narzędzia i przyrządy do rozkroju materiałów odzieżowych. 	<ul style="list-style-type: none"> – scharakteryzować techniki wykrawania elementów wyrobów odzieżowych, – dobrać sposoby dokonywania rozkroju materiałów odzieżowych. 	Stopień 2
3		<ul style="list-style-type: none"> – określić rodzaje warstwowania materiałów, – scharakteryzować maszyny i urządzenia do warstwowania i rozkroju materiałów oraz wykrawania elementów wyrobów odzieżowych. 	<ul style="list-style-type: none"> – określić kolejność prac w krojowni, – posłużyć się dokumentacją, technologiczną wyrobu odzieżowego. 	Stopień 2	
3		<ul style="list-style-type: none"> – określić czynniki wpływające na zużycie materiałów w przemysłowej produkcji odzieży, – posortować odpady powstałe podczas rozkroju materiału w zależności od wielkości wypadu, składu surowcowego itp. 	<ul style="list-style-type: none"> – wymienić rodzaje odpadów produkcyjnych, – posłużyć się terminologią dotyczącą norm zużycia materiałów w przemysłowej produkcji odzieży. 	Stopień 3	
	Zasady łączenia elementów wyrobów odzieżowych	4	<ul style="list-style-type: none"> – wskazać sposoby łączenia elementów wyrobów odzieżowych, 	<ul style="list-style-type: none"> – rozróżnić sposoby łączenia elementów wyrobów odzieżowych, 	Stopień 1

			<ul style="list-style-type: none"> – dobrać narzędzia i przybory krawieckie do łączenia elementów wyrobów odzieżowych, – rozróżnić rodzaje węzłów technologicznych. 	<ul style="list-style-type: none"> – dokonać interpretacji graficznego zapisu węzłów technologicznych. 	
		2	<ul style="list-style-type: none"> – wskazać sposoby łączenia elementów wyrobów odzieżowych, – scharakteryzować techniki łączenia elementów wyrobów włókienniczych w zależności od rodzaju materiału, połączenia nitkowe i beznitkowe. 	<ul style="list-style-type: none"> – rozróżnić sposoby łączenia elementów wyrobów odzieżowych. 	Stopień 2
	Sposoby wykończenia i uszlachetniania wyrobów odzieżowych	3	<ul style="list-style-type: none"> – wymienić sposoby wykończenia i uszlachetniania wyrobów odzieżowych, – dobrać procesy obróbki parowo-ciepłej materiałów i wyrobów odzieżowych, – dobrać parametry w procesie klejenia elementów wyrobu odzieżowego. 	<ul style="list-style-type: none"> – rozróżnić procesy obróbki parowo-ciepłej materiałów i wyrobów odzieżowych, – zaplanować operacje technologiczne związane z wykonywaniem wyrobów odzieżowych. 	Stopień 3
	Kontrola jakości stosowana w procesach wytwarzania wyrobów odzieżowych.	3	<ul style="list-style-type: none"> – określić rodzaje i sposoby kontroli wyrobów odzieżowych, – ocenić jakość materiałów przeznaczonych do wykonania wyrobów odzieżowych. 	<ul style="list-style-type: none"> – rozróżnić rodzaje błędów w zależności od przyczyny powstania, – zastosować kontrolę międzyoperacyjną w procesie wytwarzania wyrobów odzieżowych. 	Stopień 3
	Metody i techniki rozwiązywania problemów	3	<ul style="list-style-type: none"> – ocenić jakość materiałów przeznaczonych do wykonania usług krawieckich, – określić zasady przeprowadzania kontroli gotowego wyrobu odzieżowego, – określić jakość wykonanych usług krawieckich i wyrobów odzieżowych, – opisać sposoby przeciwdziałania problemom w zespole realizującym zadania, – opisać techniki twórczego rozwiązywania problemu. 	<ul style="list-style-type: none"> – ocenić poprawność wykonania pracy na każdym etapie produkcji odzieży, – dokonać klasyfikacji gatunkowej wyrobu odzieżowego, – przedstawić alternatywne rozwiązania problemu, aby osiągnąć założone cele. 	Stopień 3
Razem		80			

PROCEDURY OSIĄGANIA CELÓW KSZTAŁCENIA PRZEDMIOTU

Propozycje metod nauczania

W procesie nauczania-uczenia się jest wskazane stosowanie następujących metod dydaktycznych: ćwiczeń kształtujących umiejętności odczytywania, projektowania i opracowywania dokumentacji technologicznej wyrobów odzieżowych, metody tekstu przewodniego, która ułatwi uczniom samodzielne zbieranie informacji, metody projektu, która sprzyja samodzielnemu rozwiązywaniu problemów oraz rozpoznaniu wybranej tematyki w pogłębiony sposób (wykonane przez uczniów projekty powinny być gromadzone przez uczniów w portfolio), metody pokazu, która ułatwi uczniom poznanie treści kształcenia dotyczących budowy oraz zasady działania maszyn i urządzeń stosowanych w procesie wytwarzania odzieży. Podczas realizacji programu szczególną uwagę należy zwrócić na prawidłową obsługę maszyn szwalniczych oraz potrzebę ich konserwacji, a także wyjaśnić zależność zachodzącą między ich prawidłową eksploatacją a bezawaryjną pracą.

W procesie nauczania-uczenia się należy zwracać uwagę na zasady rozkroju materiałów odzieżowych, doboru ściągów i szwów do określonych operacji technologicznych, metody łączenia elementów odzieży oraz wykończania i uszlachetniania wyrobów odzieżowych. W trakcie prowadzenia zajęć dydaktycznych należy również rozwijać poczucie odpowiedzialności za jakość wykonanej pracy oraz kształtować nawyki korzystania z instrukcji obsługi maszyn i urządzeń, przestrzegania przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy, ochrony przeciwpożarowej oraz ochrony środowiska.

Środki dydaktyczne

Modele maszyn i urządzeń stosowanych w przemyśle odzieżowym, maszyna szwalnicza z oprzyrządowaniem, schematy kinematyczne maszyn szwalniczych, schemat kinematyczny głowicy maszyny stębnówki, plansze przedstawiające działanie mechanizmów tworzących ścięgi, katalogi maszyn i urządzeń stosowanych w przemyśle odzieżowym, katalogi ściągów i szwów maszynowych, normy obowiązujące w przemyśle odzieżowym, dokumentacje techniczno-technologiczne, tablice z symbolami graficznymi węzłów technologicznych, instrukcje obsługi maszyn i urządzeń stosowanych w procesie wytwarzania wyrobów odzieżowych, plansze przedstawiające układy szablonów, przykładowe szablony elementów wyrobów odzieżowych. Filmy dydaktyczne przedstawiające budowę oraz zasady działania maszyn i urządzeń stosowanych w procesach wytwarzania odzieży oraz prezentacje multimedialne dotyczące zasad wykonywania układów szablonów.

Indywidualizacja- dostosowanie warunków, środków, metod i form kształcenia do potrzeb i możliwości uczniów

Nauczyciel powinien:

- dostosowywać stanowiska pracy do możliwości psychofizycznych uczniów,
- dostosować stopień trudności zadań oraz czasu ich wykonywania do potrzeb i możliwości uczniów,
- dostosowywać metody i formy pracy do potrzeb i możliwości uczniów,
- zastosować instrukcje do zadań, podawanie dodatkowych zaleceń, instrukcji do pracy indywidualnej, udzielanie konsultacji indywidualnych,
- motywować i aktywizować ucznia do wykonywania czynności zawodowych związanych z realizacją zadania zawodowego,
- rozwijać zawodowe zainteresowania uczniów, zaplanować zadania o większym stopniu złożoności, proponować samodzielne poszerzanie wiedzy, studiowanie dodatkowej literatury,
- w pracy grupowej zwracać uwagę na taki podział zadań między członków zespołu, by każdy wykonywał tę część zadania, której podoła, jeśli charakter zadania to umożliwia.

Proponowane zadania:

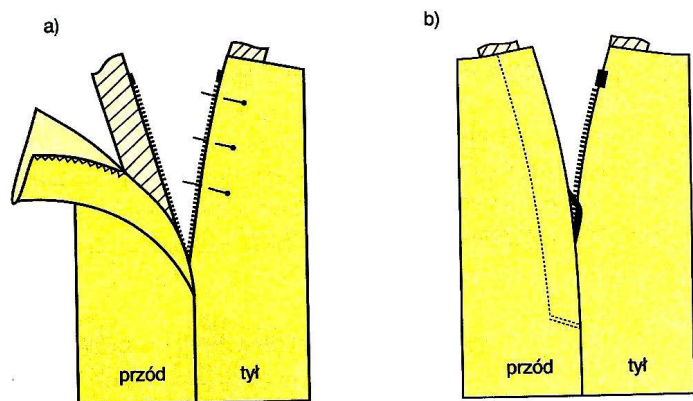
Zadanie 1

Dobierz układ szablonów do następujących modeli odzieży, zwracając uwagę na: symetrię, dopasowanie wzorów przebiegających wzdłuż materiału, dopasowanie wzorów.

Zadanie 2

Narysuj węzeł technologiczny wszycia zamka do spódnicy

Test 1

INSTRUKCJA DLA UCZNIĄ

1. Przeczytaj uważnie instrukcję.
2. Podpisz imieniem i nazwiskiem kartę odpowiedzi.
3. Zapoznaj się z zestawem zadań testowych.
4. Test zawiera 10 zadań. Do każdego zadania dołączone są 4 możliwości odpowiedzi. Tylko jedna jest prawidłowa.
5. Udzielaj odpowiedzi na załączonej karcie odpowiedzi, stawiając w odpowiedniej rubryce znak X. W przypadku pomyłki błędną odpowiedź zaznacz kółkiem, a następnie ponownie zakreśl odpowiedź prawidłową.
6. Pracuj samodzielnie, bo tylko wtedy będziesz miał satysfakcję z wykonanego zadania.
7. Jeśli udzielenie odpowiedzi będzie Ci sprawiało trudność, wtedy odłóż jego rozwiązanie na później i wróć do niego, gdy zostanie Ci wolny czas.
8. Na rozwiązanie testu masz 20 min.

BUDOWA MASZYNY STĘBNOWEJ

1. Konstrukтором pierwszej użytecznej maszyny do szycia był:
 - a) Thimonier,
 - b) E.Hoeve,
 - c) J.M. Singer,
 - d) Weisenthal.

2. Maszynami znajdującymi się w szwalni są m.in.:
- a) stębnówka, klejarka, overlock ,
 - b) przeglądarka, plisowarka, ryglówka,
 - c) overlock, fastrygówka, stębnówka
 - d) ryglówka, znakowarka, klejarka.
3. Głowica maszyny zbudowana jest z:
- a) płytki ścięgowej, naprężacza, transportera,
 - b) chwytacza, stopki dociskowej, podciągacza,
 - c) nawijacza nici, igielnicy, regulatora długości ściegu,
 - d) płyty, kolumny, ramienia, czoła.
4. Mechanizmem uczestniczącym bezpośrednio w tworzeniu ściegu jest:
- a) mechanizm transportu,
 - b) mechanizm naprężenia nici,
 - c) mechanizm chwytacza,
 - d) mechanizm igielnicy.
5. Igły maszynowe mają chwyt:
- a) okrągłe lub ostre,
 - b) płaskie lub ścięte,
 - c) łopatkowe lub zaokrąglone,
 - d) okrągłe lub płaskie.
6. Zadaniem ostrza igły jest:
- a) rozsuniecie zszywanego materiału,
 - b) utworzenie pętli z nitki,
 - c) zawiązanie ściegu stębnowego,
 - d) utworzenie ściegu łańcuszkowego.
7. Chwytacze rotacyjne występują w:
- a) overlockach,

- b) maszynach zwykłych,
- c) guzikarkach,
- d) maszynach średnio- i szybkobieżnych

8. W pracy transportera wyróżnia się następujące rodzaje ruchów:

- a) ruch roboczy,
- b) ruch wahadłowy,
- c) posuwu zszywanego materiału,
- d) ruch roboczy i ruch jałowy.

9. Mechanizm docisku zszywanego materiału reguluje się przy pomocy:

- a) tulei dociskowej,
- b) naprężacza,
- c) stopki dociskowej,
- d) ząbków transportera.

10. Igła maszynowa zbudowana jest z dwóch zasadniczych elementów:

- a) ostrza i uszka,
- b) chwytu i części roboczej,
- c) podcięcia i rowków,
- d) uszka i ostrza.

KARTA ODPOWIEDZI

Imię i nazwisko.....

BUDOWA MASZYNY STĘBNOWEJ

Zaznacz poprawną odpowiedź.

Nr zadania	Odpowiedź				Punkty
1	a	b	c	d	
2	a	b	c	d	
3	a	b	c	d	
4	a	b	c	d	
5	a	b	c	d	
6	a	b	c	d	
7	a	b	c	d	
8	a	b	c	d	
9	a	b	c	d	
10	a	b	c	d	
	Razem punktów				

POPRAWNE ODPOWIEDZI

1a, 2c, 3d, 4d, 5d, 6a, 7d, 8d, 9a, 10b.

WSO CKZ w ZSiPKZ Zielona Góra

Podczas oceniania ucznia i słuchacza przyjmuje się procentową ilość punktów na poszczególne stopnie przy sprawdzianach pisemnych:

1. stopień niedostateczny - do 40%,	4 punkty	niedostateczny
2. dopuszczający - 41 - 55%,	5 punktów	dopuszczający
3. dostateczny - 56 - 74%,	6-7 punktów	dostateczny
4. dobry 75 - 93%,	8-9 punktów	dobry
5. bardzo dobry - 95 - 100%,	10 punktów	bardzo dobry

Warunki realizacji programu przedmiotu

Pracownia technologiczna wyposażona w:

- modele maszyn i urządzeń stosowanych w przemyśle odzieżowym,
- schematy kinematyczne maszyn szwalniczych,

- plansze przedstawiające działanie mechanizmów tworzących ścieg oraz powstawanie ściegów w maszynach szwalniczych,
- katalogi maszyn i urządzeń stosowanych w przemyśle odzieżowym, katalogi ściegów i szwów maszynowych,
- normy obowiązujące w przemyśle odzieżowym,
- dokumentacje techniczno-technologiczne wyrobów odzieżowych,
- tablice z symbolami graficznymi węzłów technologicznych, tablice znaków informacyjnych dotyczących konserwacji odzieży.

PROPONOWANE METODY SPRAWDZANIA OSIĄGNIĘĆ EDUKACYJNYCH UCZNIĄ

Do oceny edukacyjnych osiągnięć uczniów proponuje się stosowanie: sprawdzianów ustnych i pisemnych, testów dydaktycznych, obserwacji pracy ucznia podczas wykonywania ćwiczeń.

W procesie sprawdzania i oceniania osiągnięć uczniów szczególną uwagę należy zwracać na: rozpoznawanie maszyn i urządzeń stosowanych w procesie wytwarzania wyrobów odzieżowych, identyfikowanie mechanizmów maszyn szwalniczych i określanie ich funkcji, określanie zasad konserwacji maszyn szwalniczych, korzystanie z instrukcji obsługi maszyn, planowanie układów szablonów, obliczanie kosztów związanych z wykonywaniem wyrobów odzieżowych, posługiwanie się dokumentacją techniczno-technologiczną wyrobów odzieżowych, dobieranie metod wykończania i uszlachetniania wyrobów odzieżowych.

EWALUACJA PRZEDMIOTU

W ostatnim punkcie programu nauczania do przedmiotu znajduje się przykładowy arkusz ewaluacji programu nauczania do przedmiotu, są to propozycje podane przez autorów programu. Do arkusza ewaluacji możesz dopisać również inne kryteria oceny wynikające ze specyfiki szkoły, a mianowicie: stosowane metody nauczania i trafność ich doboru, pomoce dydaktyczne, zainteresowania ucznia nauczaniem treściami, itp. Ewaluacja rozpoczyna się od zbierania (gromadzenia) informacji o programie nauczania do przedmiotu, następnie na podstawie analizy zebranych informacji możemy dokonać obiektywnej oceny poszczególnych przedmiotów a następnie całego programu. Pozwoli to na wyciągnięcie wniosków i propozycji zmian w programie nauczania przedmiotu, a w rezultacie rekomendacji do dalszych działań z programem nauczania. Ponadto można wykorzystać metodę kwestionariusza ankiety zawierającej pytania z zakresu metod nauczania, przebiegu zajęć, zastosowanych środków nauczania oraz obudowy dydaktycznej dostosowanej do możliwości psychofizycznych uczniów. W ewaluacji programu nauczania należy wykorzystać także wyniki osiągnięć uczniów oraz wnioski, spostrzeżenia z obserwacji uczniów przy pracy.

NAZWA PRZEDMIOTU

JĘZYK OBCY W BRANŻY ODZIEŻOWEJ

Cele ogólne przedmiotu

1. Posługiwanie się obcojęzyczną terminologią zawodową dotyczącą procesu wytwarzania wyrobów odzieżowych.
2. Kształtowanie umiejętności porozumiewania się językiem obcym zawodowym w środowisku pracy.
3. Kształtowanie postaw i świadomości zawodowej.

Cele operacyjne

- 1) posłużyć się obcojęzyczną terminologią zawodową dotyczącą procesu wytwarzania wyrobów odzieżowych,
- 2) podejmować rozmowę na temat wysłuchanego tekstu dotyczącego trendów w modzie,
- 3) przeczytać i przetłumaczyć korespondencję otrzymywaną za pomocą poczty elektronicznej,
- 4) określać w języku obcym czynności związane z wytwarzaniem wyrobów odzieżowych,
- 5) posłużyć się językiem obcym w zakresie wspomagającym wykonywanie zadań zawodowych,
- 6) zastosować obcojęzyczne zwroty grzecznościowe w środowisku pracy,
- 7) przetłumaczyć na język obcy, z zachowaniem podstawowych zasad gramatyki i ortografii, teksty zawodowe napisane w języku polskim,
- 8) przetłumaczyć korespondencję obcojęzyczną dotyczącą wyrobu odzieżowego zamówionego przez klienta,
- 9) przeczytać obcojęzyczne instrukcje dotyczące zasad obsługi maszyn szwalniczych i urządzeń odzieżowych,
- 10) zredagować notatkę w języku obcym z tekstu zawodowego słuchanego i czytanego,
- 11) porozumieć się z uczestnikami procesu pracy w języku obcym, wykorzystując słownictwo zawodowe,
- 12) przekazać w języku obcym informacje dotyczące wykonywanych czynności zawodowych,
- 13) korzystać z obcojęzycznych zasobów internetu dotyczących projektowania i wykonywania wyrobów odzieżowych,
- 14) korzystać z obcojęzycznej dokumentacji techniczno-technologicznej,
- 15) przeprowadzić rozmowę w języku obcym dotyczącą realizowanych zadań,

- 16) negocjować warunki pracy w języku obcym,
- 17) dokonać analizy informacji opracowanych w języku obcym dotyczących procesu produkcji wyrobów odzieżowych,
- 18) przeczytać i przetłumaczyć obcojęzyczne teksty dotyczące zasady działania oraz obsługi maszyn szwalniczych,
- 19) odczytać zamieszczone na etykietach wyrobów odzieżowych informacje w języku obcym,
- 20) wyrażać swoje opinie dotyczące wykonywania czynności zawodowych,
- 21) słuchać ze zrozumieniem wypowiedzi w języku obcym współpracowników zgodnie z zasadami aktywnego słuchania,
- 22) porozumiewać się z zespołem współpracowników w języku obcym zawodowym,
- 23) korzystać z obcojęzycznych portali internetowych.

MATERIAŁ NAUCZANIA JĘZYK OBCY W BRANŻY ODZIEŻOWEJ

Dział programowy	Tematy jednostek metodycznych	Liczba godz.	Wymagania programowe		Uwagi o realizacji
			Podstawowe Uczeń potrafi:	Ponadpodstawowe Uczeń potrafi:	Etap realizacji
I. Posługiwanie się obcojęzyczną terminologią zawodową	Obcojęzyczne słownictwo zawodowe z zakresu wytwarzania wyrobów odzieżowych	5	<ul style="list-style-type: none"> – określić główną myśl wypowiedzi/tekstu lub fragmentu wypowiedzi/tekstu, – opisać przedmioty, działania i zjawiska związane z czynnościami zawodowymi, – znaleźć w wypowiedzi/tekście określone informacje, – rozpoznać związki między poszczególnymi częściami tekstu, – ułożyć informacje w określonym porządku, – przedstawić sposób postępowania w różnych sytuacjach zawodowych (np. udziela instrukcji, wskazówek, określa zasady). 	<ul style="list-style-type: none"> – zastosować zasady konstruowania tekstów o różnym charakterze, – zastosować formalny lub nieformalny styl wypowiedzi adekwatnie do sytuacji, – wyrazić i uzasadnić swoje stanowisko. 	stopień III
	Konwersacje w języku obcym zawodowym	5	<ul style="list-style-type: none"> – przekazać w języku obcym nowożytnym informacje zawarte w materiałach wizualnych (np. wykresach, symbolach, piktogramach, schematach) oraz audiowizualnych (np. filmach instruktażowych), 	<ul style="list-style-type: none"> – wyrazić swoje opinie i uzasadnić je, zapytać o opinie, zgodzić się lub nie zgodzić z opiniami innych osób, – prowadzić proste negocjacje związane z czynnościami zawodowymi, 	stopień III

			<ul style="list-style-type: none"> - przekazać w języku polskim informacje sformułowane w języku obcym nowożytnym, - przekazać w języku obcym nowożytnym informacje sformułowane w języku polskim lub tym języku obcym nowożytnym, - przedstawić publicznie w języku obcym nowożytnym wcześniej opracowany materiał, np. prezentację, - rozpoczynać, prowadzić i kończyć rozmowę, - uzyskać i przekazać informacje i wyjaśnienia. 	<ul style="list-style-type: none"> - zastosować zwroty i formy grzecznościowe, - dostosować styl wypowiedzi do sytuacji, - zapytać o upodobania i intencje innych osób, - zaproponować i zachęcać klienta do podjęcia właściwych decyzji. 	
II. Porozumiewanie się językiem obcym zawodowym w środowisku pracy	Dokumentacja techniczno-technologiczna wyrobów odzieżowych.	4	<ul style="list-style-type: none"> - rozpoznać środki językowe umożliwiające realizację czynności zawodowych w zakresie czynności wykonywanych na stanowisku pracy, w tym związanych z zapewnieniem bezpieczeństwa i higieny pracy, - rozpoznać środki językowe umożliwiające realizację czynności zawodowych w zakresie narzędzi, maszyn, urządzeń i materiałów koniecznych do realizacji czynności zawodowych, - rozpoznać środki językowe umożliwiające realizację czynności zawodowych w zakresie procesów i procedur związanych z realizacją zadań zawodowych, - rozpoznać środki językowe umożliwiające realizację czynności zawodowych w zakresie formularzy, specyfikacji oraz innych dokumentów związanych z wykonywaniem zadań zawodowych, - rozpoznać środki językowe umożliwiające realizację czynności zawodowych w zakresie świadczonych usług, w tym obsługi klienta. 	<ul style="list-style-type: none"> - zastosować środki językowe umożliwiające realizację czynności zawodowych w zakresie czynności wykonywanych na stanowisku pracy, w tym związanych z zapewnieniem bezpieczeństwa i higieny pracy, - zastosować środki językowe umożliwiające realizację czynności zawodowych w zakresie narzędzi, maszyn, urządzeń i materiałów koniecznych do realizacji czynności zawodowych, - zastosować środki językowe umożliwiające realizację czynności zawodowych w zakresie procesów i procedur związanych z realizacją zadań zawodowych, - zastosować środki językowe umożliwiające realizację czynności zawodowych w zakresie formularzy, specyfikacji oraz innych dokumentów związanych z wykonywaniem zadań zawodowych, 	stopień III

				– zastosować środki językowe umożliwiające realizację czynności zawodowych w zakresie świadczonych usług, w tym obsługi klienta.	
	Porozumiewanie się w języku obcym ze współpracownikami.	6	– posłużyć się słownikiem dwujęzycznym i jednojęzycznym - pracować z tekstem w języku obcym nowożytnym, również za pomocą technologii informacyjno komunikacyjnych, – współdziałać z innymi osobami, realizując zadania językowe, – skorzystać z tekstów w języku obcym, również za pomocą technologii informacyjno-komunikacyjnych, – zidentyfikować słowa klucze, internacjonalizmy.	– wykorzystać kontekst (tam gdzie to możliwe), aby w przybliżeniu określić znaczenie słowa, – uprościć (jeżeli to konieczne) wypowiedź, – zastąpić nieznanne słowa innymi, – wykorzystać opis, środki niewerbalne.	Stopień III
RAZEM		24			

PROCEDURY OSIĄGANIA CELÓW KSZTAŁCENIA PRZEDMIOTU

Propozycje metod nauczania

W procesie nauczania-uczenia się jest wskazane stosowanie następujących metod dydaktycznych: ćwiczenia kształtujące umiejętności poznawania słownictwa w języku obcym ukierunkowanym zawodowo.

Środki dydaktyczne

Wypożyczenie pracowni: komputer stacjonarny z oprogramowaniem biurowym z dostępem do internetu, drukarka laserowa ze skanerem i kopiarką A4, projektor multimedialny, telewizor, ekran projekcyjny, tablica szkolna biała, tablica flipchart, słuchawki z mikrofonem oraz system do nauczania języków obcych, zestawy ćwiczeń, instrukcje do ćwiczeń, pakiety edukacyjne dla uczniów, słowniki jedno- i dwujęzyczne oraz słowniki techniczne.

Indywidualizacja

Formy indywidualizacji pracy uczniów uwzględniające:

- dostosowanie warunków, środków, metod i form kształcenia do potrzeb ucznia,
- dostosowanie warunków, środków, metod i form kształcenia do możliwości ucznia.

Nauczyciel powinien:

- motywować uczniów do pracy,
- dostosowywać stopień trudności planowanych ćwiczeń do możliwości uczniów,
- uwzględniać zainteresowania uczniów,
- przygotowywać zadania o różnym stopniu trudności i złożoności,
- zachęcać uczniów do korzystania z różnych źródeł informacji zawodowej.

Warunki realizacji programu przedmiotu

Pracownia komunikowania się w języku obcym zawodowym wyposażona w:

- stanowisko dla nauczyciela wyposażone w komputer stacjonarny z oprogramowaniem biurowym i z dostępem do internetu, z urządzeniem wielofunkcyjnym;
- projektor multimedialny, telewizor, ekran projekcyjny, tablicę szkolną białą suchocieralną, tablicę flipchart, słuchawki z mikrofonem, system do nauczania języków obcych;
- stanowisko dla każdego ucznia wyposażone w komputer stacjonarny z oprogramowaniem biurowym z dostępem do internetu oraz słuchawki z mikrofonem;
- biblioteczka wyposażona w słowniki, podręczniki i czasopisma specjalistyczne w języku obcym zawodowym.

Przykładowe zadanie

Opracuj „słowniczek” terminów fachowych dotyczących surowców włókienniczych i wyrobów odzieżowych.

Aby wykonać zadanie, uczeń powinien:

- skorzystać z obcojęzycznych zasobów internetu związanych z wytwarzaniem wyrobów odzieżowych,

- skorzystać z obcojęzycznych zasobów internetu związanych z surowcami włókienniczymi,
- dokonać analizy treści zawartych w obcojęzycznych źródłach informacji dotyczących wyrobów odzieżowych,
- opracować „słowniczek” terminów fachowych dotyczących surowców włókienniczych wyrobów odzieżowych w wersji elektronicznej,
- zaprezentować opracowany słownik na forum klasy.

PROPONOWANE METODY SPRAWDZANIA OSIĄGNIĘĆ EDUKACYJNYCH UCZNIĄ

Sprawdzanie i ocenianie postępów uczniów powinno odbywać się przez cały czas realizacji treści przedmiotu na podstawie kryteriów przedstawionych na początku zajęć.

Osiągnięcia uczniów należy oceniać w zakresie zaplanowanych uszczegółowionych efektów kształcenia na podstawie:

- ustnych wypowiedzi,
- pisemnych sprawdzianów i testów osiągnięć uczniów,
- ukierunkowanej obserwacji pracy ucznia podczas wykonywania ćwiczeń,
- rezultatu i prezentacji projektu, kart pracy, opracowanych planów realizacji zadań.

Po zakończeniu realizacji kolejnych działów z przedmiotu zalecane jest wykonanie przez uczniów zadania praktycznego według wzorów zadań praktycznych na egzaminie zawodowym.

W ocenie osiągnięć uczniów należy uwzględnić wszystkie wyniki sprawdzania osiągnięć uczniów

Kryteria oceniania osiągnięć uczniów:

- poprawność wykonanych ćwiczeń praktycznych,
- trafność posługiwania się językiem obcym zawodowym,
- właściwy dobór narzędzi, metod do wykonywanych zadań,
- poprawność merytoryczna i wykonanie zgodnie z dokumentacją,
- przestrzeganie przepisów bhp, p.poż i ochrony środowiska.

EWALUACJA PRZEDMIOTU

W ostatnim punkcie programu nauczania do przedmiotu znajduje się przykładowy arkusz ewaluacji programu nauczania do przedmiotu, są to propozycje podane przez autorów programu. Do arkusza ewaluacji możesz dopisać również inne kryteria oceny wynikające ze specyfiki szkoły, a mianowicie: stosowane metody nauczania i trafność ich doboru, pomoce dydaktyczne, zainteresowania ucznia nauczonymi treściami, itp. Ewaluacja rozpoczyna się od zbierania (gromadzenia) informacji o programie nauczania do przedmiotu, następnie na podstawie analizy zebranych informacji możemy dokonać obiektywnej oceny poszczególnych przedmiotów a następnie całego programu. Pozwoli to na wyciągnięcie wniosków i propozycji zmian w programie nauczania przedmiotu, a w rezultacie rekomendacji do dalszych działań z programem nauczania. Ponadto można wykorzystać metodę kwestionariusza ankiety zawierającej pytania z zakresu metod nauczania, przebiegu zajęć, zastosowanych środków nauczania oraz obudowy dydaktycznej dostosowanej do możliwości psychofizycznych uczniów. W ewaluacji programu nauczania należy wykorzystać także wyniki osiągnięć uczniów oraz wnioski, spostrzeżenia z obserwacji uczniów przy pracy.

ZALECANA LITERATURA DO ZAWODU

Proponowane podręczniki:

1. Białczak B., *Maszyny i urządzenia w przemyśle odzieżowym*, WSiP, Warszawa 1999.
2. Buksiński T., Szepecht A., *Rysunek techniczny*, WSiP, Warszawa 1997.
3. Czyżewski H., *Krawiectwo*, WSiP, Warszawa 1996.
4. Czurkowa M.H., Ulawska-Bryszewska J., *Rysunek zawodowy dla szkół odzieżowych*, WSiP, Warszawa 1996.
5. Działara H., *Dziewiarstwo maszynowo-ręczne. Technologia dla ZSZ*, WSiP, Warszawa 1989.
6. Kazik R., Krawczyk J., *Technologia odzieży*, WSiP, Warszawa 1998.
7. *Krawiectwo technologia. Podręcznik dla zasadniczych szkół odzieżowych*, praca zbiorowa, WSiP, Warszawa 2011.
8. Krysińska S., *Szycie i konserwacja odzieży*, WSiP, Warszawa 1995.
9. Mac S., Leowski J., *Bezpieczeństwo i Higiena Pracy*, WSiP, Warszawa 1996.
10. Persz T., *Materiałoznawstwo dla zasadniczych szkół skórzaných*, WSiP, Warszawa 1997.
11. Samek P.(tłum.), *Krawiectwo. Materiałoznawstwo*, wyd. I, WSiP, Warszawa 1999.
12. Turek K., *Pracownia materiałoznawstwa odzieżowego*, WSiP, Warszawa 1995.

Literatura:

1. *Bezpieczeństwo pracy i ergonomia*, CIOP, Warszawa 1997.
2. Bily-Czopowa M., Mierowska K., *Konstrukcja i modelowanie odzieży damskiej lekkiej*, WSiP, Warszawa 1990.
3. Bily-Czopowa M., Mierowska K., *Krój i modelowanie odzieży lekkiej. Krawiectwo miarowo-usługowe*, WSiP, Warszawa 1995.
4. Borowska E., *Historia ubioru. Album dla kolekcjonerów*, KAW, Warszawa 1983.
5. Czapanik E., *Zestaw ćwiczeń z zakresu komputerowego wspomagania projektowania*,
6. Cyrankiewicz H., *Konstrukcja i modelowanie odzieży dziecięcej*, WSiP, Warszawa 1999.
7. Czyżewski H., Stasiak E., Zieliński J., *Technologia odzieży*, WNT, Warszawa 1979.
8. Daszyńska M., *Techniki graficzne, powlekanie, odbijanie. Techniki plastyczne*, WSiP, Warszawa 1992.

9. Fałkowska-Rękawek E., *Podstawy projektowania odzieży*, WSiP, Warszawa 2000.
10. Hoffman H., Łukaszewski B., Olszewski A., *Podstawy kompozycji plastycznej – wybrane zagadnienia. Skrypt*, Politechnika Radomska, Radom 1998.
11. Lewandowska-Stark E., *Modelowanie form odzieży damskiej*, Stowarzyszenie Oświatowców Polskich, Toruń 1998.
12. Lewandowska-Stark E., Lipke-Skrawek Z.: *Techniki szycia odzieży*, SOP, Toruń 1995.
13. Lewandowska-Stark E., *Modelowanie form odzieży na dolną część ciała. Zeszyt ćwiczeń*, SOP, Toruń 1993.
14. Lewandowska-Stark E., *Modelowanie form odzieży na górną część ciała. Zeszyt ćwiczeń*, SOP, Toruń 1994.
15. Lehnert G., *Historia mody XX wieku*, Könemann, Germany 2001.
16. Lechevalier C., *Dobrze ubrany mężczyzna*, Wiedza i Życie, Warszawa 2004.
17. Parafianowicz Z., *Słownik odzieżowy*, WSiP, Warszawa 1995.
18. Piskorska M., *Konstrukcja i modelowanie form bielizny*, WSiP, Warszawa 1995.
19. Smith R., *Tajemnice warsztatu artysty*, MUZA S.A., Warszawa 1994.
20. Spllane M., *Zaprezentuj siebie. Poradnik dla nowoczesnego mężczyzny*, Muza SA, Warszawa 2003.
21. Turbasa J., *ABC męskiej elegancji*, Wydawnictwo AA s.c., Kraków 2001.
22. Tymolewska B., *Maszynoznawstwo odzieżowe*, Stowarzyszenie Oświatowców Polskich w Toruniu, Toruń 1998.
23. Tymolewska B., *Maszynoznawstwo odzieżowe. Zeszyt ćwiczeń*, SOP, Toruń 1996.
24. Woźniczka B., *Technologia wytwarzania odzieży. Zeszyt ćwiczeń*, SOP, Toruń 1998.

Czasopisma branżowe:

1. „Odzież” – miesięcznik, wyd. NOT,
2. „Przemysł Mody”,
3. „Spektrum” – Wydawnictwo Elamed,
4. „Burda”
5. „Nowoczesne Krawiectwo” – magazyn.

Zatwierdzam: *Dyrektor Zespołu Szkół
i Placówek Kształcenia Zawodowego*

CENTRUM KSZTAŁCENIA ZAWODOWEGO
W ZESPOLE SZKÓŁ I PLACÓWEK KSZTAŁCENIA ZAWODOWEGO
65-392 Zielona Góra, ul. Botaniczna 66
tel. 68 451 38 80, 68 451 38 88
fax 68 451 38 90, internet 68 451 38 77
NIP 929-14-33-983, Regon 000190118

DYREKTOR
Bożena Bogucka
mgr Bożena Bogucka

Karta ewaluacji programu nauczania do zawodu

EWALUACJA PROGRAMU NAUCZANIA DO ZAWODU

Obszar / L.P.	KRYTERIUM OCENY	OCENA			UWAGI (Tu pisze się czego brakuje i co jest źle i dokładnie, w którym miejscu)
		W PEŁNI	CZĘŚCIOWO	W MAŁYM STOPNIU/Z AKRESIE	
I	<i>Struktura i zawartość programu przedmiotu</i>				
1.	Program przedmiotu ma właściwą strukturę				

2.	Struktura programu do przedmiotów jest zachowana (zawiera strukturę programów przedmiotów i ich działów)				
3.	Program przedmiotu zawiera efekty kształcenia z podstawy programowej				
4.	Efekty kształcenia są mierzalne				
5.	Materiał kształcenia jest dobrany tak, by umożliwić realizację celów				
6.	Zaproponowane zadania są możliwe do wykonania w warunkach stojących do dyspozycji szkoły i nauczyciela				
7.	Zadania są adekwatne do celów i materiału kształcenia				
8.	Środki dydaktyczne są dostępne i wspierają proces edukacyjny				
9.	Formy sprawdzania osiągnięć ucznia są odpowiednio dobrane do efektów kształcenia				
10.	Warunki osiągnięcia efektów kształcenia ułatwiają ich realizację				
11.	Warunki osiągnięcia efektów kształcenia są zgodne z podstawą programową i uwzględniają szczególnie zachowanie bhp, ppoż. i ochrony środowiska				
12.	Program przedmiotu podzielony został na przedmioty z wyraźnym podziałem na teoretyczną i praktyczną część kształcenia zawodowego (nie dotyczy programu modułowego)				
13.	Poszczególnym przedmiotom teoretycznym i praktycznym przypisano właściwą liczbę godzin				

14.	Zachowano minimalną liczbę godzin na poszczególne rodzaje efektów kształcenia.				
15.	Przewidziano terminy zakończenia przygotowania do egzaminów zawodowych we właściwej kolejności				
16.	Literatura jest aktualna i dostępna				
17.	Program przedmiotu jest dostosowany do możliwości poznawczych uczniów, uwzględniono indywidualizację kształcenia				
18.	Kolejność przedmiotów i ich treści uwzględnia korelacje między przedmiotową				
19.	Program przedmiotu zawiera wszystkie treści niezbędne do realizacji procesu kształcenia i przygotowania ucznia do pracy w zawodzie na aktualnym poziomie rozwoju techniki (organizacji)				
20.	Sformułowania i język użyty w programie przedmiotu jest zrozumiały i poprawny merytorycznie i metodycznie				
21.	W programie zachowane są zasady dydaktyki konstruowania programów				
22.	Program uwzględnia cele wychowawcze				
23.	Program uwzględnia cele i zadania szkoły.				
24.	Program przedmiotu umożliwia współpracę z pracodawcami (jeśli dotyczy)				
25.	Program przedmiotu uwzględnia kwalifikacje nauczycieli szkoły				
26.	inne				
II	<i>Realizacja programu</i>				

1.	Program przedmiotu umożliwia planowanie i organizację pracy na poziomie szkoły				
2.	Program umożliwia planowanie i organizację wykonania pracy na poziomie nauczyciela				
3.	Zapisane warunki realizacji wspierają proces kształcenia				
4.	Program jest dostosowany do możliwości uczniów				
5.	Sposoby oceny pozwalają w pełni ocenić osiągnięcia ucznia				
6.	Uczniowie akceptują formy i kryteria oceniania				
7.	Zakładane metody nauczania są wykorzystywane				
8.	Propozycje indywidualizacji wspierają uczniów o specjalnych potrzebach				
9.	Zaplanowany czas realizacji poszczególnych części programu odzwierciedla właściwe tempo pracy				
10.	Uczniowie dobrze odbierają proces kształcenia				
11.	Realizacja programu sprzyja motywowaniu uczniów do nauki				
12.	Inne				
III	<i>Rezultaty kształcenia</i>				
1.	Uczniowie czują się przygotowani do egzaminu				
2.	Rezultaty egzaminu są satysfakcjonujące				
3.	Pracodawcy pozytywnie wyrażają się o przygotowaniu zawodowym praktykantów i absolwentów				

4.	Absolwenci pozytywnie oceniają przebieg i rezultaty nauki w szkole				
5.	Inne				